

LYŠKÁNORA 131

Nepravdivý občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Sečen 1092 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Návrat do Kardamu 1072, první část * Jonas Wreda: Zápisky z cest *

Motto tohoto čísla

„...Zalez do podpalubí...“
Ieronýmus k Balvanu Hruškovi na voru

Návrat do Kardamu 1072, první část

Ieronýmus

Byli dva. Trpaslík s hnědým vousem a velmi mladý člověk, ještě jinoch. Jinoch měl na povel vypelichaného psa. Oba byli ledabyle ozbrojeni a šli po cestě od královského města Nurnu. Tam se předchozího dne seznámili a teď měli společnou cestu na sever. Ve dvou se šlo po prašné silnici lépe, bylo s kým hovořit. Cestou uvažovali, že by se mohli dát společně najmout, třeba nějakým kupcem jako pomocná síla na cestě. V kapsách měli pár mincí, které jim dávaly pocit, že jsou něco lepšího. Že s nadcházejícím začátkem jara neskončí jako podruzi někde na statku, že nebudou muset nějakému sedlákovi orat nebo sít, aby měli co do úst. Práce je příliš nelákala. Trpaslík se najednou zastavil a zarazil i svého druhá. Před nimi se něco dělo. Postava přeběhla mezi stromy vpravo a ke dvojici dolehlo jasně kovové břinknutí zbraně. Následoval jasný výkřik a pak další, tlumený. Dvojice dala do běhu a vytrhla se svých závěsů krátké meče. Před nimi se ukázal obraz toho, co se právě stalo. Dva trhani, jeden též s mečem, druhý s dýkou, dobýjeli na zemi schoulenou postavu v šedém oděvu. Trpaslík ani člověk si nad tím

příliš nelámali hlavu, jednoho z útočníků skolili na místě a druhého na kraji lesa po krátké honičce. Pak se vrátili a zjistili, že napadený muž v šedém už též nedýchá. Náhlá krvavá potyčka jim zřejmě zatemnila rozumné uvažování, všechna tři těla rychle natahali do lesa a na cestě se pokusili zastřít krev a další stopy po boji. Mrtvé útočnický obrali z zbraně, jednu zbroj nevalné kvality a pár drobných. Ti dva byli očividně lapkové, kteří se na hlavní cestě pokoušeli čekat na osamocené oběti. Gwendarron je sice brán jako bezpečné místo starého světa, ale peníze, které jeho hlavní město skýtá, přitahuje stejně poctivé i nepoctivé. Přepadený muž v šedém neměl u sebe skoro nic. Tahle smrt byla i z pohledu lupičů zbytečná. Jediné, co člověka s trpaslíkem zaujalo, byl kožený tubus. Ten měl na sobě vytlačený znak ptačí hlavy, snad holubí. Otevřeli jej a na zem vypadla obálka. Psaní. Chvilí na něj hleděli a váhali. Ten list jim měl změnit život. Naprosto a od základů. Popravdě, také dost zkrátit. Ale to zatím nikdo nemohl tušit.

Gerllod Moskyt, nyní opětovně starosta obce Liscannor po loni zesnulém druidu Klabzeji Myšilovovi, zachytil periferním pohledem pohyb za oknem. Jeho dům, který bylo na vesnické poměry možno bez zaváhání nazývat palácem, neměl oplocenou zahradu a k nelibosti Gerllodovy vojenské mysli se okrajem jeho pozemku procházel cizí muž. Nedalo se říci, že by to bylo přímo zakázáno, ale ke slušnému chování mělo courat se někomu okolo domu, dost daleko. Tím spíš, že muž byl poměrně zanedbaného vzhledu a navíc, byl ozbrojen

nějakou krátkou sečnou zbraní. Na hlavě měl klobouk se širokou střechem a působil na Gerlloda nejspíš jako tipař zlodějské bandy. Už už se chystal vyjít z domu ven a s tím člověkem rázně promluvit, když se onen muž chvatně vymočil u jabloně a kolébavým krokem zmizel k jihu. Od lesa se k němu připojil šedivý pes.

V místě se stýkaly tři cesty. Ta hlavní, vedoucí od Nurnu na sever, se zde v mírném oblouku stáčela řídkým lesem. Mezi dvěma planými hrušněmi tu stálo podivné a na poměry odlehleho místa dvojnásob nezvyklé, mechem porostlé sousoší. Měkký kámen kameník přišel do podoby tří postav, podle všeho dvou elfů a jednoho člověka. Hned za kamennou trojicí začínala třetí z cest, travou hojně zarostlá pěšina, která se jen příležitostně a s mírnou obtíží projížděla vozem. Tahle cesta nebyla spravovaná cestáři, podléhajícími správčům kraje a místní jejímu udržování očividně zvláštní úsilí nevěnovali. Tou cestou na rozcestí vyšel zanedbaný muž a narazil na dva další, jemu podobné. Seděli u paty pomníku a v ruce drželi nějaký papír. Protože na cestě vládne přirozená soudržnost mezi těmi, kdo jí sdílí, ti tři dali hlavy dohromady a protože ten, který přišel jako poslední, uměl slušně číst, potřásl si rukama a dali hlavy dohromady. List, vypadnuvší z nešťastného listonoše, měl na obálce napsáno:

Liscannorská nurnská společnost
Liscannor, Nurnská oblast
K rukám předsedy

Zvědavost je přirozená lidská vlastnost a ti tři věděli, že život nabízí příležitosti jen těm, kteří jdou štěstí naproti. A protože nějaká přehnaná poctivost je také netížila, rozhodli se, že nahánět poštovní úřad, aby vyslal k doručení náhradního posla, je marnějším časem. Namísto toho roztrhli obálku a zanedbaný muž, který se druhým dvěma představil jako Jorchen Kierke, přečetl:

Velevázení
V souvislosti s vaší nadcházející cestou si dovolujeme Vás oslovit a upozornit

na výhodnou nabídku, již se naše společnost hotoví Vám učinit. Bude nám velmi milým potěšením osvětliti veškeré výhody, které Vám kynou jakožto zástupcům našich zájmů. Kontaktujte bez váhání, prosím, naši kancelář, s návrhem kdy a kde nás svou milou společností hodláte poctiti a o celé věci důkladně podebatovati.

Křoupák v. r.
Jednatel

Jednatel byl podepsán klikyhákem, jak to už u jednatelů bývá. Na obálce byly další poznámky, náležící poštovní službě.

Z obálky také vypadla ještě malá kartička, na které bylo krasopisným písmem vyvedeno:

Křoupák a Mozoláč
Obchodní partneři
Tvarožná 8, NURN

Druhý z lidí, mladík, který řekl, že se jmenuje krátce Krop, si promnul bradu a přimhouřil pravé oko, když usilovně přemýšlel, jak s touhle výhodnou nabídkou naložit, když jim tak krásně spadla do klína. Trpaslík, který kromě svého váženého jména Throran Ard neřekl zatím vůbec nic, stál, jak to u trpaslíků bývá, nehnute jak ti tři na podstavci z kamene. Krátce zaváhali, jestli se nemají dostavit do Tvarožné 8 jakožto zástupci Liscannorské družiny, ale člověk Jorchen ty zbylé dva upozornil, že právě prošel vsí, sloucí jménem Liscannor, a to podle cedulky, zatlučené u rybníka. Tu vesnici nazval smradlavou dírou a upřesnil, že je to asi půl hodiny tady po té pěšině. Ti tři, vlastně dva, neboť trpaslík setrval v důstojném mlčení, si řekli, že bude lepší těm liscannorským nabídnout přece jen spoluúčast na celé záležitosti, samozřejmě pod řídicí funkcí Jorchenovou a Kropovou. Poté, co se ujednotili na hrubých rysech navrženého obchodu s těmi obyvateli smradlavé díry liscannorské, nastala nejradostnější část plánování: finanční návrhy. Šlo o to, nepřestřelit příliš možnosti pánů Křoupáka a Mozoláče, neboť ti se zjevně chystali najmout si liscannorské drnohryzy k nějakým

službám, které měly ke kosení luk nebo sázení brambor dosti daleko. To vydedukovali z nóbl tónu dopisu a z té krásné kartičky, která byla přiložena. Ale ještě důležitější bylo nepodstřelit, protože tím by se, bohové chraňte, přece sami okrádali. Výslednou cifru bylo nutno pečlivě zvážit a chlapi se shodli, že by měla být rozhodně v řádech tisíců. Jak se vedla debata, létaly vzduchem další a další tisícovky a tak postupně šponovali sumu, kterou bylo, dle jejich názoru, jménem Křoupáka a Mozoláče liscannorským zaostalcům nabídnout a následně blahosklonně rozdělit napůl, na okrouhlých padesát tisíc. Trpaslíkovo mlčení jim bylo znamením, že se ujednali dobře. Spokojena sama se sebou, trojice vstala a zjistila, že jim všem notně kručí v žaludcích. Rozhodli se to tedy vyřešit půlhodinovou procházkou do smrduté liscannorské díry, kterou slavně oslFarení svojí velkorysou nabídkou a kde jim za to padne k nohám několik tuctů degenerovaných vesničanů. Ti jim pak poslouží jako krytí v Tvarožné ulici. Poslední, na čem padla shoda, byl zásadní pokyn, že kartičku se jmény Křoupáka a Mozoláče a adresou ve Tvarožné ulici si pro sichr musí nechat v utajení. Jediné, k čemu ty zabeďněce pustí, bude list. A protože by se mohli k panu Křoupákoví dostat i bez kartičky s adresou, bylo nutné list pozměnit. Za tím účelem vytáhl Jorchen Kierke cestovní psací náčiní a po chvíli snažení vyrobil ze jména pana Křoupáka něco, co vypadalo jako „Kracpatka“. „Teď se můžou snažit, jak chtějí. Bez nás se k pisateli tohohle listu nedostanou, ani kdyby se rozkrojili na nudle“, zachechtal se. V duchu doufal, že někdo z těch liscannorských blbů bude vůbec gramotný.

Gerllod stál ve výčepu hostince U Hrocha. Čekal, až mu hostinská, paní Pitková, natočí džbánkové piva, aby jej donesl domů jako osvěžení k pořádnému obědu. Venku bylo sucho a jemu se na odchodu nechtělo přezouvat, proto tu teď stál v domácích bačkorách z plsti se vzorem. Jaro bylo opravdu nezvykle teplé. V tom se dveře otevřely a dovnitř se nasunuli dva cizí lidé a za nimi hranatý trpaslík. Měli potměšilé výrazy a

Gerllod s nelibostí seznal, že jeden z nich je onen močící pobuda, kterého ráno viděl potloukat se okolo. Tak přece jen se nemýlil a ten kmán je součástí nějaké bandy! No nic, tady jim pšenka nepokvete. Jakmile si něco zkusí, poznají, že Liscannor je vesnice, obývaná dobrodruhy. Taky už si vylámaly zuby jinačí mocností! Gerllod s úlevou oknem uviděl, že se do hospody chystá vstoupit i maličký Horác Lipový, hobit, který oscilloval mezi dvěma stavy: mezi energickou a hlasitou rtuřovitostí, která ovšem mohla během mžiku přejít v náhlý spánek, ze kterého nebylo možno jej probudit ani důkladným prořacováním. To bylo u dobrodruha na pováženou. Za Horácem se blížil též Yasper, člověk, který usiloval o ruku Gerllodovy sestry Narii tak dlouho, až s veselkou nakonec jejich matka, za Gerllodova hlasitého skřípění zuby souhlasila. Nakonec i Yasper byl platným družníkem, to Gerllod v žádném případě nemohl rozporovat. A jestli se má s těmi, které si on v duchu zařadil jako „tři pobudy“, něco přihodit, pak bude každá ruka vhod, takže pokývnul na Yaspera s Horácem aby se posadili a byli ve střehu před těmi třemi. Ti se zatím také suvně přemístili ke stolu. Pitková, poučena varovným pohledem Moskytovým, se jich hned zeptala, zda mají čím platit.

„No“, řekl ten, kterého Moskyt znal už z rána a který, jak se zdálo, byl jejich hlavou. „Si myslím, že tady dostaneme pít zadarmo“. Moskyt si pomyslel, že takhle pitomé lapky ještě neviděl. Ale muž pokračoval: „My totiž máme pro vás báječnou nabídku. Takovou, jakou dostanou i ti největší šťastlivci jenom jednou za život“.

Gerllod se ušklíbnul. Ne, tak pro tyhle tři teda opravdu Nurnští dělat chtít nebudou. Ale ten muž pokračoval: „Takže jestli se tady pán v bačkorách laskavě pohne a skočí pro někoho, kdo tomu tady šéfuje, nějakýho předáka“. Tím řal naprosto do živého. Ostatně, Jorchen tohle umění zvládal bezvadně. Gerllod zbrunátněl, ale z bačkor v té chvíli jen tak do rajtek přeskočit nedokázal. „Hele vy kmáni!“, rozkřičel se. „Jestli něco

chcete, tak to vyklopte rovnou, jinak se při další vaší drzosti neudržím!“ Samým rozčilením mu ze džbánku špláhalo pivo. „Já jsem tady starosta, a buď máte peníze na pivo a budete tu sedět slušně, nebo, nebo... Já jsem totiž taky gwendarronskej důstojník ve výslužbě!“, zakřičel a dupl si bačkorou. To ty tři pobudy poněkud zpražilo, ale pořad měli na paměti těch padesát tisíc. „No no, se hned nerozčilujte, pane starosto“, protáhl Jorchen. „My přicházíme totiž taky jménem vyšší instance. Nás zaměstnává pan Kracpatka, víte?“. Nějak to neudělalo patričný dojem, takže pokračoval. „A máme s sebou list, kterej nás opravňuje k tomu, abyste nám pomohli, víte?“. Pohlédl na Throrana s Kropem, ale i jejich pohledy mu říkali, že jsou na tenkém ledu. Ale nedalo se nic dělat, list vytáhli a Gerllod se začel. „Ale tady se nic neřká o vás třech. Tohle je psaní, určený Nurnský družině z Liscannoru“, otáčel Gerllod dopis v rukách, marně hledajíc adresu odesílatele. A zařval: „A někdo to lejstro vtevfe!“. Tři pobudové se na své lavici podvědomě schoulili. „Kdo porušil listovní tajemství!“, hulákal bačkorář. „Co se stalo s tím listonošem, kterej nám to měl donést! Kde je ten nebožák? Vy nejste pošťáci! Přiznejte se, co jste tomu chudákovi provedli, abyste mu ten dopis sebrali!“. Na tohle neměli ani Jorchen ani Krop připravené plány. O Throranu Ardovi nemluvě. Tímhle směrem se jednání s vidláky ubírat určitě nemělo. „Tak podívejte, milánkové“, postavil Gerllod džbáněk a založil ruce na prsou. „Teď nám vyklopte úplně všechno, co je za tímhle dopisem“, a my k vám budeme milostiví a jenom vás předáme královskem úřadům. Nemáte ani ponětí, do jakýho průseru jste spadli, když jste se snažili nás do něčeho zatáhnout“. Jorchen znejistěl a začal se na lavici vrtět. Nemohl s klidným svědomím říct, že ví, jak k tomu lejstru Throran s Kropem přišli. Z jeho pohledu pořad existovala možnost, že kvůli němu někoho klepli. A do toho by Jorchen zatažen být nechtěl, už jenom z toho důvodu, že v tom byl fakt nevině. Krop s Ardem si byli vědomi, že těžko můžou dokázat, že list jen našli u zabitého pošťáka, ať už Jorchenovi nebo muži s bačkorama. A před mužem v bačkorách těžko mohli říkat, že list

byl jen náhodně nalezen, protože jinak by byli rázem z kola ven a Gerllod by z nich adresu pisatele dopisu snadno vytřepal, spolu s informací, že jeho jméno není Kracpatka. Dali se vojnu, tak museli bojovat. A Jorchen se rozhodl jim věřit a svojí kůži do toho teda vložil. „My jsme ti poslové“, děl mladíček Krop. „My samozřejmě víme co a jak, zavedeme vás k panu Kracpatkovi. Ten dopis se otevřel po cestě nedopatřením. Jedná se celkem o...“, jeho oči se setkaly s očima Jorchenovým a ten pochopil, že vsadil dobře. „O padesát tisíc zlatých“, vydechli oba zároveň. Gerllod si je chvíli měřil a váhal, jestli je nemá rovnou zbouchat na hromadu a pak teprve rozřítit informace, které z nich mezitím vypadnou. Jejich historka byla děravá jako cedník. Ale přistoupil s kyselým výrazem na jejich hru. „Jako že vy nás zavedete za panem Kracpatkou a dostanete od nás za to padesát tisíc?“. Tohle Jorchen nečekal. „Err, jo, tak nějak“, hlesl a uhladil si nervózně vlas. „A jak my víme, jakou má ta nabídka od toho pána hodnotu?“. „No, víte“, řekl Krop, když viděl neudržitelnost té konstrukce. „Je to trochu jinak. Pan Kracpatka si cení toho kontraktu, který bude dále upřesněn, na padesát tisíc“. No a pochopitelně jdeme na půl, vy tady ze vsi pětadvacet, my tři dohromady taky tak“. „Jak máme souhlasit s něčím, o čem nevíme, v čem to spočívá. Z tohohle navíc kouká nějaká černota, v ničem takovém tady nikdo nebude chtít jet“, podotknul Yasper. „Nebojte, pan Kracpatka je seriózní muž“, řekl Jorchen a doufal, že ho Křoupák alias Kracpatka příliš nezklame, ať už se za tím jménem skrývá kdokoli. Gerllod stál zadumaně, uvědomoval si, že těm třem, ať už se mu protivili sebevíc, neumí dokázat žádný horší přečin, než že možná otevřeli dopis, který nebyl pro ně. A s tím u biřiců nepochodí, když bude ty tři chtít předat rameni spravedlnosti. Možnost, že si ten dopis tři pobudové sami napsali, zalepili do obálky, kterou opatřili Liscannorskou adresou, tu pak roztrhli a s dopisem šli mávat do Liscannoru, zavrhnul. To byla příšerně složitá a smysl nedávající konstrukce. Jediné konkrétní, co v dopise bylo kromě květnatých obrátů o úžasně nabídku, bylo jméno. Kracpatka. Toho bylo

třeba se držet, protože za tím vším se opravdu mohlo skrývat něco velkého, co by Nurnskou družinu mohlo zajímat. I kalná řeka v podobě tří pobudů může přinést koš s pokladem. „Žádný dělení napůl nebude. Dostanete každé pět tisíc, ale jen v případě, že se ta celá věc ukáže jako smysluplná“. Nad tímhle užasli všichni, Yaspera a Horáce nevyjímaje. Ale Gerllod to sám v duchu nemyslel vážně, chtěl ty tři prostě nějak uchlácholit a přimět k poslušnosti. Slovo dané darebákovi, který hrál nečistě, nemělo pro Gerlloda význam. „Předpokládám, že pan Krapatka je v Nurnu?“. Když ti tři přikývli, dodal: „Zítřka ráno budete nastoupený k odchodu, do té doby neopustíte Liscannor“. Jeho rázné vojenské vystupování nepřipouštělo pochybnost, kdo tomuhle zítřka bude velet. Ale přesto měl poslední uštěpačné slovo Jorchen: „Ale vezte si pane, na tu cestu, radši normální boty“.

Gerllodovi se té noci zdál sen, že tři pobudové byli vlastně čtyři. Hlavou se mu, bohové vědí proč, pořád dokola honilo jméno Bulva Hamr. Shodou okolností trpaslík stejného jména právě tou dobou vyspával strašlivou opici v šatlavě u východní brány v Nurnu. Bírící jej sebrali pro podezření z hrdelního zločinu na cestě na sever. Trpaslík byl ovšem tak ukrutně ozralý, že na svou obranu nebyl s to uvést zhola nic. Tyhle detaily se ale ani Gellodovi nezdály a ráno byly všechny noční můry pryč. Ve svěžím jarním vzduchu vyrazili do Nurnu, tři z obyvatel Liscannoru koňmo, tři pobudové pěšky. Yasper se do města lépe obléknul a vzal si novotou zářící boty z měkké kůže. Horác jel na poníkovi. Byli ale ještě skoro na dohled Liscannoru, když potkali proti nim jedoucí čtyři jezce. To bylo neobvyklé, neboť cesta jinam než do Liscannoru nevedla. „Vojáci“, řekl bystrozkraký Horác Lipový, který rozeznal modré vojenské pláště. Zbystřili. Zbystřil Gerllod, protože to mohla být patrola, pátrající po zločincích. Třeba po těch, kteří přepadli pošťáka. Zbystřil Jorchen, protože pořád existovala možnost, že Throran a Krop jsou hledaní pro přečin jakéhokoli druhu a on by s nimi letěl do šatlavy naprosto automaticky. Throran s Kropem zbystřili, protože v nich

hrklo, že se vyšetřuje krvavá potyčka na hlavní cestě, kterou nikomu nenahlásili. Anebo zda pro vojáky nenechal poslat nad ránem Gerllod, aby je z Liscannoru vypakoval nějakým definitivním a čistým způsobem a vojáci si to spojili s věrejším nálezem těl. Jestli Gerllod byl opravdu důstojníkem, jak tvrdil, klidně mohl svůj funkci nějak zneužít pro klid Liscannoru. Znáte to, výslech, prošacování. A kartička by byla na světě a oni by měli schůzku se soudcem a možná i katem. Tři pobudové se snažili tedy schovat mezi koně Nurnských a Jorchen si stáhl klobouk do čela. Dokonce i Kropův pes stáhnul ocas a dělal se neviditelným. Gerllod, nemaje žádný ostych na dohled od domova, zahalekal na dálku „buďte zdraví“. Blížící se jezdci pokynuli, ale jak přijeli blíže, zjistil Gerllod, že jeho poněkud familiární oslovení není tak docela na místě. V čele vojáků jel totiž velmi hrdě vypadající důstojník s kabátcem obšitým zlatou nití. To rozhodně neměl ani Gerllod. Prýmky na rukávech, značící vysoké šarže, měli ale všichni. Tohle bylo nějaké velení nebo co, Gerllod si je neuměl zařadit. A nevypadali, že by chtěli uhýbat z cesty. „Stát“, zavelel ten první, obšitý zlatem, když se přiblížili, a obě skupiny se zastavily. „Jedeme tudy správně na...“, zaváhal a pohlédl na druhu po levici. „Liscannor“, vyštěkl jezdec. „No samozřejmě“, potvrdil mu Gerllod a rozzářil se. „Vždyť my jsme tam občani!“. Dokonce i Jorchen huhlavě přikyvoval, jako kdyby se to vztahovalo i na něj. „Jste členy té...“, znovu zaváhal, ale pokračoval: „Liscannorské družiny?“, otázel se silným hlasem velící důstojník. „Ano“, „Ne“, „Možná“, zazněly naráz tři zmatené odpovědi, ale Gerllod se ujal hovoru za Nurnské a důstojníkovi jeho domněnku potvrdil. Všiml si přitom, že koně vojáků jsou skutečným výkvětem plemenitby vojenského chovu, silní a vytrvalí, nepochybně trénovaní, aby vydrželi bojovou váhu nebo dlouhou a náročnou cestu. Velící pokračoval: „Měli bychom s vámi nějaké jednání, pánové. Kdybyste dovolili“. Hlas moc nepřipouštěl nějakou debatu, a Gerllod se tedy raději představil jménem, aniž by ovšem zmínil svůj roli v gwendarronské armádě. Ale voják po levici

hned pokývl hlavou na znamení, že mu to jméno není neznámé a velící potřásl Moskytovou pravicí. „Molen Varžic“. „Já jsem Horác Lipový“, pípl hobit a i další se tvářili, že by se chtěli ozvat, ale Varžic jen všeobecně pokynul na znamení, že je srozuměn se zbytkem. Přesto se však zeptal: „Co že jste z poloviny opěšalí?“. „Ehm, no tohle nejsou tak úplně naši lidé, utrousil Yasper, kterému pořád nešlo pod vousy, že se družina tak náhle rozrostla. „Takoví poslové, děl tenkým hlasem Horác“, ale trapnost chvíle se vyřešila záhy tím, že se všichni odebrali do Liscannoru. Tam, v Gerllodově domě, si sedli ke stolu Gerllod Moskyt a Molen Varžic se dvěma dalšími důstojníky a dvěma z nurnských. Yaspera tedy nejprve omylem vystrčili ze dveří, ale pak ho švagr vzal na milost a na jednání také vzal. Zbylý příslušník armády se odebral uvázat koně k hostinci U Hrocha. Poručil si pivo ven a dostal jej od hostinské. V útulném přítmí seděli v rohu hospody už zase tři spiklenci, Krop, Jorchen a málomluvný trpaslík Throran Ard a šuškali si. Vřela v nich krev, že nebyli pozváni na jednání a nebyli si pořád jistí, proč se vojáci vlastně dostavili. Měli přirozeně strach, že se na ně něco šíje. Ale z toho, že dorazili důstojníci a ne bířicové usuzovali, že by to s nimi nemuselo mít nic společného. Kdyby mělo, že by asi putovali do Nurnu s rukama svázanými. Takže naděje na výdělek, který jim Gerllod slíbil, pořád žila, a trumfý ti tři v rukávu měli. Kartičku od Kroupáka s Mozoláčem. Zatím tedy zaháněli nervozitu tím, že s despektem komentovali celý Liscannor i jednotlivé jeho obyvatele, od bačkor Gerlloda Moskyta, přes legrační oblečení Yaspera a Horáce až po špatné smlouvací schopnosti Gerlloda Moskyta. Divoce vypadající Jorchen nazval tlumeným hlasem osazenstvo Liscannoru rovnou postupně: bandou vidláků, vesnickými dobytky a partou ksinďlů. Paní hostinské se ti tři samosebou nepozdávali, ale Gerllod jí předtím nakázal, že mají každý dostat dvě piva na účet obce. Poté, co na starostův pokyn měli ti tři minulou noc dokonce nárok na přespaní v hospodě, to byla další věc, která se paní Pitkové hrubě nelíbila, ale stále ještě se

neohradila, nic neřekla. Dávala si na ně už věřejška dobrý pozor a pod zástěrou měla pro jistotu zastrčený nůž na ryby.

V půlce druhého piva dorazili ke Hrochovi všichni z domu od Gerlloda. Vojáci si poručili pečení, dobré maso. A samozřejmě, pivo. Pak, po poledni, se zvedli, poděkovali Gerllodovi za pozvání ke stolu a odjeli. Gerllod se s nimi loučil se slovy: Budeme se hlásit ve staré pevnosti“, čímž, hovorově po vojensku, mínil pevnost Agerskou. Pak prohodil k Yasperovi s Horácem, kteří s ním stáli před hospodou: „Tak vidíte, už máme perspektivu něčeho mnohem důležitějšího, než je nějaký Krapatka, takže bysme potřebovali tyhle tři pobudy sfouknout nějak rychle a věnovat se tomu, s čím za náma pan Varžic přijel. Pojďme, vezmeme ty tři a pojedeme vyřešit věc s Krapatkou“.

Ta tři podezřelá individua byla nakonec posazena na bryčku, aby se do Nurnu dojelo tak nějak včas. Na té se vezli jako páni. „Tak kde je ten váš Krapatka?“, udeřil hned za severní branou na tři pobudy Gerllod. Ale ti tři na něj jen drže civěli. Nevěděli totiž sami, kde je Tvarožná. Improvizace z jejich strany dosahovala vrcholu. „Mají tě na háku“, poznamenal Horác Lipový, který byl vůči třem pobudům naladěný asi nejbojovněji. „My víme, kde to je“, odušil protáhle Jorchen, který se z nich zdál být nejdřežší, ale věděl taky skoro prd. Gerllod byl přitlačen ke zdi, záležitost s Krapatkou potřeboval vyřešit co nejrychleji, ale zároveň si nechtěl zadat s těmi třemi potížisty, kteří byli na nejlepší cestě nejen z něj vytahat pěkných pár zlatých, ale i jej pořádně zostudit. Silou na ně jít taky nechtěl, zejména ne v královském hlavním městě, kde byla stráž na každém druhém nároží. Zkusil tedy dojít na poštovní úřad, do dlouhé budovy, kam se nosily zásilký s patričním obnosem za doručení. V té budově si důvěryhodní poslové vyzvedávali listy a balíčky a roznášeli je vždy každý určité oblasti. Úřad se těšil obecné vážnosti a jeho zaštitění starostenským stolcem dávalo jistotu, že se psaní dostane adresátovi v pořádku a v nějaké nepřilíš vzdálené budoucnosti. Tohle

fungovalo přinejmenším v Nurnu a jeho blízkém okolí. Ale na úřadě se na Gerllodův dotaz, kdo že posílal nedávno list do Liscannoru, udiveně zasmáli. Ukázalo se, že není žádná evidence odesílatelů, a že by si někdo pamatoval tvář toho, kdo platil psaní na určitou adresu, je možné vyloučit. Gerllod se tak zklamaně vrátil k ostatním. Nezbyvalo mu, než použít kartu „tři pobudové“, aby se dostal ke Kracpatkovi. „Dobře, můžeme se bavit o nějakých dalších penězích, jestli se ukáže, že fakt víte, kde je Kracpatka že to má celé pro nás nějakou hodnotu“. Jorchen na něj vychytrale pohlédl, usmál se a řekl ke svým kumpánům: „Ale tak nebudme malicherný, pánové. Berem to.“ Tvarožná měla být snad někde blízko přístavu, u nebezpečné čtvrti, nazývané Šedov. A tak je vedli, Krop s Throranem, který se klátil ulicemi beze slova a samolibě se usmívající Kierke. Šli ulicemi, které se stávaly stále užšími, jak se blížili k Šedovu. Yasper si přitáhl těsněji bandálr se svými asi padesáti noži. Krop se kolemjdoucí nahluchlé stařeny poptal po Tvarožné ulici a všem se ulevilo, neboť Tvarožná nebyla přímo v Šedově, jen na jejím okraji. Takže z té úlevy Nurnským ani nebylo divné, že se tři pobudové v Nurnu opravdu vůbec nevyznají a na Tvarožnou, natož na Kracpatku, se musí vyptávat. Ale záhy stanuli před domem s číslem osm. Kdysi tu byla kvetoucí kupecká čtvrť, ale bylo znát, že peníze jsou dnes prostě jinde. Fasády byly omšelá a Yasper prohlásil trefně: „Půlšedov“. Některá okna byla vybitá, jiná pokrytá prachem. Obchodů v přízemí byla v okolí otevřená tak půlka. „Tak tady to je!“, vítězně prohlásil Krop a Throran Ard projevil emoce tlumeným výkřikem: „Jo!“ Nurnští s třemi pobudů pochybovačně vstoupili do průjezdu čísla osm, nacházejícího se mezi trvale zavřeným krámkem mlíkaře a otevřeným, ale zoufale vyjedným řeznictvím. Bryčku a koně ponechali na ulici. Dvorek se tvářil opuštěně, jen na jeho konci byly v nízkém baráku dveře s cedulkou, která byla třem pobudům povědomá: „Kroupák a Mozoláč, obchodní společnost“. Tři pobudové zajásali, i když Yasper nervózně poznamenal, že na vedlejších dveřích je podobná cedulka, hlásající: „sklad masa“. „Tak tady je ten pán,

co napsal ten dopis“, blahosklonně pokynul ke dveřím Jorchen. Gerllod poněkud nedůvěřivě, ale přesto slavnostně zaklepal a... nic. Nikdo nebyl přítomen, dveře měly zámek sice na pohled chatrný, ale vylamovat se jim ho nechtělo. „Asi tu není“, poznamenal Krop. „A jak víte, že je to tady?“. Gerllod byl nedůvěřivý, měl pořád pocit, že ho ti tři lákají do nějaké nepochopitelné pasti. Jména Kroupáka s Mozoláčem mu nic neříkala, on chtěl pana Kracpatku. Throran Ard beze slov hučel pod vousy. Odpoledne se už pomalu nachylovalo a na dvorku se dloužily stíny. Gerllod začal být nervózní, ale po chvíli čekání se vrata průjezdu otevřela a z ulice vešli do dvora dva velevysocí barbaři v uválených hazukách. Jejich držky svědčily o neklidném životě. Jeden z nich měl v ruce o velikosti balvanu splhlou pletenou tašku, síťovku. Jorchen s Kropem se chopili příležitosti a tomuhle vyložené důvěryhodnému typu, který se chystal zmizet ve skladu masa, položil otázku na Kroupáka s Mozoláčem. „Nejsou tu, nevíme“, zněla odpověď. „Něco jim od vás vyřídíme?“. To ale Krop nechtěl, takže dostali od poloretardovaných barbarů tip na nedalekou hospodu U krvavého palce, kam s sebou vzali koně i bryčku. Kancelář vedle skladu masa mohla získat nějaké obyvatele možná zítra ráno. Krvavý palec byl hned na okraji Šedova a podle toho vypadal. Ale lokál byl nacpaný hosty a u vchodu se tlačilo několik lehkých žen. Od hostinského se dozvěděli, že Mozoláče zná. Je to kroll, muž předurčený k pranicím a těžké práci. V Krvavém palci se už ale delší čas neukázal. Jméno Kroupákovy, natož Kracpatkovy, tu neznali. Ale pivo tu bylo levné, takže se napili i tři pobudové, byť Throran vypadal, že mrmá. Protože postava pana Kroupáka zůstávala zahalena tajemstvím, pokusili se to vyřešit Jorchen s Kropem tím, že se vrátili za barbary. Potřebovali mít stále před Gerllodem informační náskok, aby udrželi svoji hodnotu. Barbaři se mezitím ovšem stihli nalít lacinou kořalkou, tudíž z těch hovad vylezlo jen tolik, že Kroupák je kudůk s malým cvikrem na nose a jeho trvalé bydliště je kterémukoli barbarovi neznámé. Zítra ho tu ale třeba můžou zastihnout.

Možná. Když tyhle informace dorazily ke Gerllodovi, ten projevil rozmrzelost. Zprvu se domníval, že Kroupák Mozoláč je jeden člověk. Než mu řekli, že přehlédl spojku „a“, a jemu došlo, že tak kromě Kracpatky hledají ještě dva další lidi, začalo se stmívat. Yasper, celý vyjevený z toho, že všechny zdejší kurvy se před ním nakrucují, už měl trochu v hlavě. Byl jediný, kromě nepřístupného a nasupeně se tvářícího Gerlloda, kdo tu nesmrđel měďákem, takže zájem lehkých žen měl jasnou příčinu. Den se mezitím nachýlil natolik, že bylo záhodno najít si místo k přespaní. Hostinský, kterého udivilo, že pánové chtějí pokoj na celou noc, si řekl o zlatku, s výhradou, že v kumbálu nebudou víc než tři, psa nepočítaje. Jorchen poznamenal, že tohle je věc cti, a důležité a okázale vytáhl zlatou minci. Hostinský si uplivil a už s nimi nechtěl nic mít. Na bryčce před hospodou mezitím usnul Horác Lipový, kterého tam nechali hlídat. Když s ním Gerllod zatřásl, už se okolo něj začínaly stahovat podezřelé šedovské stíny. Moskyt rozhodl, že v hostinském pokoji zůstanou jen ti tři pobudové a spolu s Horácem a Yasperem se vydal spát někam jinam. Pobudové, kteří byli rádi, že nebudou pod dohledem, dostali za úkol začít shánět Kracpatku nebo někoho jiného z kanceláře Kroupáka a Mozoláče, už od pěti od rána, a pak ho pokud možno dopravit k rozhovoru do Liscannoru nebo jinam, kde se sejdou. Pro Gerlloda bylo smradlavé ovzduší Krvavého palce už nad jeho síly a představa, že by tam měl strávit noc, mu naháněla husí kůži víc než četa mukurských kopiněk. Ubytovali se a ustájili koně v nepříliš vzdáleném, leč o mnoho slušnějším hostinci U zlatých jelenů, stojícím na hlavní třídě. Tam kul s ostatními plán. „Jasně že je důležitější to, čím nás pověřili z Agerru. Ale to je dlouhodobý úkol. Toho se zhostíme se vši vervou a vůlí. Do tří dnů bych se měl hlásit v pevnosti s tím, že jsme hotovi vyrazit. Ale na to musíme mít čistej stůl, aby do toho nezasahovali nějaký Kracpatkovy a pochybný šedovský existence. A už vůbec ne ti tři kašpaři“. Horác řekl rozladěně: „Ti určitě vědí mnohem víc, než nám říkají. Nehrajou rovinu“. „Což o to, ale k tomu, co pak budeme

dělat pro královský, budeme potřebovat ještě někoho, přece to nedáme ve třech“, připomenul očividnou pravdu Yasper. „No jo, to je fakt“, podrbal si Gerllod hlavu. „Ale tak můžeme počítat s Blathelem, se šukačem ovcí, dál s...“ „S Konopkou, ukázal se po delší době v Liscannoru“, napověděl Yasper. „Ale tím to hasne. Bolbuch říkal, že rozhodně nikam nejede, chce si dát na nějakou dobu pohov. Loupe ho v kříži“. „Kde je třeba Wulfgaard?“, zeptal se Horác. Wulfgaarda už delší dobu nikdo neviděl. Gerllod chápal, kam Yasper míří. Potřebovali další lidi k ruce, a ti tři pobudové, jakkoli jim zatím házeli klacky pod nohy, se zdáli být dobrým materiálem k uhnětení. Když nic jiného, tak jako živé štíty. „Dobře, řekněme, že jim dám šanci“, prohlásil Moskyt, jako by mu Nurnská družina patřila. „Asi vědí něco navíc a asi nás budou ještě zkoušet vydírat. Ale jestli mě budou srát přes míru, tak ...“ nedopověděl výhrůžku. V Nurnu tak minula noc.

Krop byl přesvědčen, že dvorek čísla osm bude v pět ráno ještě tonout ve tmě. Ale nebylo tomu tak. Pode dveřmi s cedulkou Kroupák a Mozoláč se řinulo slabé světlo. Zpod dveří s cedulkou Sklad masa se oproti tomu linul duet chrápajících kolohnátů. Krop s Jorchenem na sebe povzbudivě mrkli a zakleпали.

„Zdravíčko“, řekl Krop ve dveřích hostince U Zlatých jelenů. Město se probouzelo a Gerllod, Yasper a Horác seděli u slušně prostřené snídaně. Gerllod byl na výraz „zdravíčko“ alergický, zvlášť když si ho bral do huby někdo, u koho měl pochybnosti o tom, zda to myslí vážně. Jorchen mlsně obhlížel stůl, protože od rána neměl v břiše. Gerllod si umínil, že nejdřív dokončí jídlo, než na tři pobudy udeří, ale Krop ho předešel a sedl si k němu. Bez okolků mu snídání přerušil. Měl totiž informace a nebal se je použít, dokud to šlo. „Pane Gerllode“, začal slušně. „Tak tedy. Vy někam jedete“. Gerllod povytáhl překvapeně obočí, ale s plnou pusou nic nerozporoval. „Vy někam jedete a tam máte nějaký úkol. Po tom nám nic není, to je vaše věc. Ale pan Kroupák, který ví ledacos,

ví KAM jedete. Nám to sice neřekl, ale“, mladík Krop se stal terčem varovných pohledů Throrana i Jorchena. „Ale nabídl nám, že při té vaší cestě můžeme splnit takové, dejme tomu zadání. Něco přivést. Z města, které víte vy, kde leží, z domu, o kterém víme my, kde v tom městě leží. Nabídl za to peníze. Docela slušné. To nám připadá jako začátek solidní s vyvážené obchodní spolupráce“. „Tomu se říká vydírání“, utrousil Horác Lipový. „Žádné vydírání“, ohradil se Kierke. „To je nabídka“. „A žádné půl na půl z kšeftu od Křoupáka. Prostě nás vezmete do holportu a pojedeme na normální podíly z celé věci“. Na Gerlloda byl tohle tak silný meňaj, že radši spolknul sousto a řekl: „Poslouchejte, vy tři. Buďte nám, než dosnídáme, vyklopíte úplně celou tuhle historku, pravdivou už konečně, protože se zase, jak tak poslouchám, odvěra věci změnilo, nebo je s tím vším šlus a my jedeme zpátky do Liscannoru. Vy si poradte a ten váš Křoupák taky. Kde je Kracpatka?“. „Žádný Kracpatka není“, přiznal popravdě Krop. „Vida, my jsme si mysleli, že neexistující osoba je spíš Křoupák než Kracpatka“, zauvažoval Horác. Jorchen vytáhl vizitku Křoupáka a Mozoláče, kterou stopil z dopisu a podal jí Gerllodovi. „Vida, konečně se hýbeme kupředu“, řekl Gerllod a kartičku si prohlédl. Jorchen pokračoval: „Ten pan Křoupák, slušnej pán, kterej...“ „Tos o Kracpatkovi říkal taky“, štkl po něm Horác Lipový, ale Jorchen pokračoval. „...kterej ledacos ví, věděl dlouho předtím, než se k vám vypravili ti vojáci, že někam pojedete. Dlouho předtím, než se vás na to zeptali, jestli byste do toho šli, tak pan Křoupák už pro vás připravil tuhle nabídku. No nemám pravdu, navrhli vám včera nějakou cestu, ti pozlacený frajtrí, nebo ne?“. Kierke vařil trochu v vody, ale ta už se v jeho očích dost zahušťovala. Trefil správně. Gerllod si byl vědom, že ten Křoupák, nebo kdokoli, kdo psal ten dopis, asi opravdu má nějaké konexe. Řeči se zase chopil Krop. „A nám pan Křoupák navrhnul, jakožto Liscannorský nurnský společnosti, kterou zastupujeme, že nás tou jeho misí pověří. A my teda známe adresu ve městě, vy znáte město, jednáme spolu jako rovný s rovnějma, pojďme vyřešit teda jaký budou kde podíly a

můžeme jet“. Gerllodovi se nad tou drzostí protočily panenky, Horácovi zaskočilo míchané vejce a Yasper aspoň otevřel nevěřičně hubu. „Vy nejste žádná Nurnská družina z Liscannoru“, zařval na ně Moskyt. „Jak jste se mu takhle mohli prokázat?“, litaly mu drobky od úst. „Ukázali jsme mu ten list“, děl klidně Jorchen, a zamlčel, že jím v Křoupákově kanceláři jen tak ledabyle zamávali s palcem na podpisu, aby se neproflákla změna jména. „Tak bylo panu kudůkovi jasný, že jsme to my, Liscannorský“. „Já mu to nerozmlouval“, zachechtal se Krop a Throran se vcelku vesele ušklíbl, což v jeho případě mohl být klidně ekvivalent burácivého chechotu. Tohle už bylo vydírání jako hrom. „Dobře, kolik za to ten údajnej Křoupák nabízí?“, řekl Gerllod ledovým hlasem. „Za tu posílku, za to že mu něco dovezete z domu, který znáte vy, ve městě, který známe my?“. Krop, s lítostí nad tím, že sumu prve přestřelili, řekl: „Třicet tisíc“. Gerllod, jako by mu bylo jedno, kolik mu ten člověk řekne, ihned opáčil: „Tak si to zařídíte. Jeďte si tam, dovezte to. My si pojedeme taky po svém. Tohle jste nám vyfoukli, tak si to užijte, vydělejte si“. To byl samozřejmě argument. Nurnští nepotřebovali nějakého Křoupáka, ani tři pobudy. Měli návrhy od Molena Varžice, vojáka zlatem lemovaného. „Ale my nevíme...“, řekl Krop. Prohráli. Neznali město, kde se těch dvacet pět dalo vydělat a přiznali se k tomu. „Hele, nemáte ani Kracpatku, ani Křoupáka, ani Mozoláče“, snažil se to Gerllod uzavřít. Od začátku nás taháte za fusekly nějakějma historkama a snažit se nás přimět, abychom uvěřili. Teď je konec“. „Ale Křoupáka máme“, ohradil se Jorchen. „A kde?“. „No v tý jeho kanceláři, teď jsme s ním mluvili“. „Je to dva bloky daleko, tak tam jdeme všichni“, utřel si Gerllod pus, popadl lejstro od Křoupáka a zvedl se od stolu. „Si tam jděte, my už tam byli a máme vyřízeno...“, chtěl se Krop vyhnout konfrontaci, když už byla prohra takřka jasná. „Taky že jo, si mě nepřejte“. Jorchen přemýšlel, co nastane, až se u Křoupáka během půl hodiny objeví druhá trojice, která o sobě tvrdí, že jsou Nurnská družina z Liscannoru. Co s tím pan Křoupák

udělá. Ale ještě jeden malý trumfík přeci jen v rukávu měl. Tři pobudové se zvedli a ty tři Nurnské dohnali na ulici.

Pan Křoupák seděl za stolem plným papírů, brků a kalamářů. Jeho kancelář vypadala sice chudě, ale kypěla nějakou aktivitou. Příchozí přijal s překvapením. „To už jste tu zpátky?“, hleděl na Jorchena, Throrana a Kropa. „A už jste teda všichni? Šest lidí není na tu práci mnoho, víte? Říkal jsem vám přece. Myslel jsem, že ta státní zakázka se týká větší skupiny“. „Inu“, opáčil Krop „tohle nejsou ještě všichni, ale část z nich nám nevěří, mají pochyby o tom, co jste nám nabídnul a chtějí si to ověřit přímo u vás“. Krop doufal, že spoustou řečí odvrátí neodvratné. Kudůk propletl prsty a pravil: „Dám vám třicet tisíc, to mohu potvrdit. Za splnění úkolu, který jsem vám zadal. Na dlaň.“, zamrkal na Gerlloda zpoza cvikru. Gerllod seznal, že má v zubu zasazený blýskavý kamínek a Křoupák mu byl hned o kus nesympatičtější. „Chci po vás donést truhlu s rodinnými písemnostmi. Z města, kam jedete, kam vás posílá státní moc“. Opřel se ve vzrjácím křesle a pohlédl na všechny, kteří před ním stáli jako deputace, rozdělená na dvě poloviny. „Jestli jste těmi, kterými máte být, tak víte, kam jedete. Nebo ne?“. „My to víme“, řekl rázně Gerllod. „Tady pan Jorchen mi to říkal taky“, kývl hlavou Křoupák ke skupince vlevo. Ale už mu to celé bylo natolik podivné, že se chtěl radši pojistit. „Tak moment. Já musím mít jistotu, že jste skutečně ti, které chci zaměstnat. Je to pro mě důležité, ta věc musí klapnout. Ta truhla je pro mě a můj rodinu velice cenná. Napište to. Jméno města, kam jedete“. Namočil brk a nabídnul ho Gerllodovi. Ten přistoupil a napsal na list papíru jméno města. To jméno, které se poprvé ozvalo včera u něj doma, když mu jej jako možný cíl tajné státní mise řekl Molen Varžic, muž, který po Kwenu Kallestem převzal vedení obávané Kanceláře pro ochranu státních aktivit. To jméno, které v Nurnských vzbuzovalo bezmála tři roky staré vzpomínky a které v nich i po těch třech letech probouzelo obavy. To jméno se teď objevilo na papíře.

KARDAM.

„No prosím“, řekl Křoupák s úlevou. „Takových cirátů kolem toho nemuselo být“ řekl a otočil papír popsanou stranou dolů. Gerllod se nadechl. „Takže. Odteď budete jednat pouze se mnou. Tihle kašpaři“, ukázal na skupinu vlevo, „můžou vypadnout“. „Jak je ctěná libost“, řekl drze mladíček Krop. „Ale říkám vám, že my jsme ti praví. Však ještě uvidíme“. „Tak vy nepatříte k sobě?“, byl stále udivenější Křoupák. „Patříme“ a „Nepatříme“, odpovědělo mu najednou několik hlasů. „Kdybychom k sobě nepatřili, jak bychom k vám asi mohli přijít s tím dopisem, co jste nám poslal?“, zeptal se zcela logicky Krop. „Poslyšte, mě jsou vaše spory přece lhostejné, stojíte tu přede mnou společně. Víte, teda aspoň tady pán ví, kam jedete, tak jestli před sebou navzájem máte nějaké tajnosti, je už na vás. Odměnu vyplatím tomu, kdo mi přinese truhlu. Nepoškozenu!“, dodal důrazně. „Přesně tak“, potřeboval Jorchen tuhle debatu ukončit a Gerlloda s ostatními konečně vypakovat, dokud to jde bez nějakých následků na celkový obraz. „Žádný tajnosti před sebou nemáme, my víme, kam jedeme, všichni“. „Ale prd, tak napiš to jméno města, trhanel!“, zatlačil na něj Gerllod, čímž vystřílel svojí municí. Ale Jorchen nebyl dnešní a před chvílí zdatně nakukoval pišícímu Gerllodovi přes rameno, takže popadnul brk a suverénně napsal poměrně čitelně: Kardam. „Tak co, víme nebo ne?“. Gerllodovi spadnul hřebínek. Ale s Křoupákem chtěl nutně mluvit. Protože tím spíš že teď měli trumfy v ruce tři pobudové, potřeboval dohnat jejich informační náskok a srovnat krok. Takže po vojensku vypakoval Jorchena, Kropa a trpaslíka Throrana na dvorek a nejlíp ještě někam mnohem dál. Ti tři šli veleochotně, jejich poslední skryté želízko muselo zatím zůstat netknuté. Na ulici Jorchen jen syknul: „Honem, najít zámečnicka. Fofrem“. Jorchen myslel dopředu.

Gerllod byl poněkud nervózní z toho, že před sedícím Křoupákem stáli s Horácem a Yasperem podobně, jako stávají

prosebníci v kanceláři liscannorského starosty. Když tři pobudové vypadli, zeptal se ho kudůk, kdo s nimi jedná za královskou správou ohledně cesty. Chtěl si opravdu důkladně potvrdit, že tihle jsou opravdu ti praví k cestě do Kardamu. Gerllod mu potvrdil jméno Molena Varžice, což kudůk kviťoval pokývnutím. Když si opět nasadil cvikr, shrnul vše, co Gerllod potřeboval vědět. „Potřeboju po vás donést z města Kardamu truhlu. Truhla obsahuje rodinné písemnosti. Je cenná pro mě a musí být dopravena nepoškozená, to znamená zavřená a nepromáčená, neožehlá plamenem. Truhla je ze dřeva, okovaná a má dobrý zámek. Je poměrně těžká, ale ne příliš velká. Je uložena v domě našeho rodu, v Chlebové ulici číslo pět. Dům má domovní znamení v podobě racka“. Gerllod si snažil si všechno pečlivě vryt do paměti. „Je v tom domě ve sklepě, nebo na půdě?“. „Nejsem si jist. Vlastně jediné co vím, že tam je někde pod zámek. Je prostě zavřená někde, kam se dostanete jen klíčem, který jsem vám dal. Může to být nějaké skryté místo“. „Vy nevíte, kam jste jí schoval?“, byl překvapený Gerllod. „Já jsem tam v době, kdy padl Kardam do rukou skřetů, už nebydlel“, zmínil Křoupák nešťastně události nedávné minulosti. „Dům je mé rodiny“. „Vaše rodina je rozsáhlá?“, začal se vyptávat Gerllod, ale Yaspera zaujalo něco jiného a vpadl mu do řeči: „Chtěl jste říct, že nám dáte klíč?“. „Vždyť jsem vám ho už dal. Tomu, který se mi představil ráno jako Jorchen Kierke“. Yasper se chytil za hlavu, ale kudůk pokračoval: „K mojí rodině v Kardamu se dalo počítat nějakých třicet kudůků, snad o něco víc. Teď jsou samosebou všichni už pryč, tedy ti, kteří přežili tu neblahou dobu. Ale před několika lety jsme byli, toufám si tvrdit, tamní význační obchodníci“. „Takže Chlebová bude v tamní kudůčí čtvrti“, snažil se Gerllod rozpomenout na plánec města a vybavil si, že kudůčí obchodníci z Kardamu byli v době rozkvětu města uznávaným pojmem. Ignoroval zatím, že tři pobudové mají něco, co by měl mít v kapse on. U vědomí toho, že o Kardam se zajímá král a že by v budoucnu mohlo dojít ke znovuosídlení tohoto nyní zřejmě pustého území, zeptal se Křoupáka na jeho názor na návrat do města, ve kterém dříve žil. Dokonce

si mu troufnul neobratně nabízet nějakou hypotetickou funkci. Ale Křoupák jej důrazně odbyl s tím, že v Nurnu je mu dobře a než bude bezpečné se do Kardamu vrátit, uplyne ještě hodně vody. Na Horácovo lákání na teorii, že znovuosídlení Kadramu a blízkou oblast Kozlých vrchů bude spojeno s přílivem peněz ze strany Gwendarronu reagoval velmi podrážděně nařčením, že jediné, co z Kardamu Gwendarrom aktivně zachránil, když se blížily hordy skřetů, byl městský poklad, postavený na zlatě kudůků. Ten poklad, byl, podle Křoupákovy přesvědčení, vyneseno z města nějakým dlouhým tajným tunelem. Tuhle možnost musel Gerllod připustit, vždyť ten tunel pro Gwendarron sami při evakuaci města objevili. Křoupák šel ve svém trpkém nařčení ještě dál a prohlásil, že Gwendarronu se skřeti v Kardamu náramně hodili, protože si na celé věci v Nurnu leda namastili kapsu. Gerllod nařknul otázku, odkud plynou páně Křoupákovy informace o tom, co v Kardamu plánuje Kancelář pro ochranu státních aktivit, která si jinak všechny informace přísně střeží, ale narazil na kudůkovu kamennou tvář a známé rčení o obchodním tajemství. Ale nenaléhal. „Ještě nám prosím řekněte, kdy jste poprvé viděl ty tři pobudové, co tu před chvílí byli?“, zeptal se namísto toho kudůka. Ten se zarazil. „Asi před půl hodinou, ale... Počkejte! Jestli k vám ti tři opravdu nepatří, tak bychom měli okamžitě, ale opravdu IHNEDE jít a najít je, protože mají ten klíč. A ten je nezbytný pro nalezení a přinesení té truhly. Tak na co čekáte?“. „Aha,“ řekl bezbarvě Horác, který to zjevně nepochopil. „Ale my bysme nejdřív potřebovali vědět, jak jste poslal ten dopis. A jak se ho zmocnili“. Ten hobit opravdu neměl cit pro věci důležité. Ale to neměl ani Gerllod. Snad si mysleli, že jim ti pobudové teď už neutečou. „Dopis jsem poslal normální poštovní službou“, řekl rezignovaně Křoupák, který začínal chápat, že konflikt mezi dvěma skupinkami je pro ty lidi nesrovnatelně důležitější než úkol, který se jim snažil zadat a při kterém na ně tolik spoléhal. „Došel jsem si na úřad, zaplatil obnos, předal obálku s adresou. Tak jako každý, spolehl jsem se, že dopis bude doručen poslem, zaměstnaným úřadem“. „No“,

pokýval hlavou Horác od radosti z toho, že se mu jeho teorie naplňuje. „A toho posla oni někde klepli, aby mu dopis sebrali. A teď nás tu tlačej ke zdi. Normální lapkové a vrazi. Ty já do družiny teda brát v žádným případě nebudu“. Gerllod ale tak striktní nebyl. Klíč byl v něčí kapse. Když ho z té kapsy vytáhne násilím, tři pobudové už mu nebudou k ničemu. Ale v tu chvíli o ně přijde i jako o možné posílení družiny na cestě. I přes to, že Horác bojovně a nahlas navrhoval, že je všechny podřízne, byl Gerllod ochoten vzít je do družiny za běžné podíly na kořisti, dělené na konci výpravy. Přestože Křoupák se jim stále zoufale snažil vnuknout, že ten klíč je důležitý a že by se mělo konat neprodleně, tři z Nurnských se v jeho kanceláři ještě dlouho radili a handrkovali. Horác třeba navrhnul, že od nich klíč prostě odkoupí a to za pět tisíc. Proti tomu se ohradil Yasper, který správně poznamenal, že tři pobudové ten klíč dostali před půl hodinou zadarmo a takové zisky že jsou nemravné. Gerllod vyvinul všechno um, aby oba přesvědčil, že hrdost dobrodruha musí jít stranou a že tedy pobudům nabídne členství v družině. Když Horác protestoval, poznamenal Yasper kousavě, zda se neobává o svojí dlouhou budovanou pozici hlídače koní, na což Horác reagoval dost podrážděně. Křoupák, který měl z naprosto necitlivého jednání téhle bandy už nervy nadranc, jim ještě na odchodu kladl na srdce, že truhlu by potřeboval do tří měsíců, že delší doba by mu přinesla další škody. To mu ovšem Gerllod slíbit nemohl, zato Křoupákoví ještě ukázal list, na kterém v Jorchenových rukách prošel kudůkův podpis uměleckou proměnou na Kracpatku. Na Křoupáka z toho šly mdloby. Nikdy by ho nenapadlo, že si nejvyšší státní kruhy budou najímat takovou bandu pomatenců. Gerllod to ovšem vnímal už jen okrajově, v duchu už byl u sestavování budoucí družiny, které nemalou část měli tvořit pobudové a dost možná i vrazi pošťáků. Bude muset nějak zařídít, aby věci důležité, najmě volba vůdce družiny, proběhly způsobem koordinovaným a tři pobudové zůstali tam kde, být mají, to jest v prachu cesty.

U Hrocha seděli: Gerllod, Zoltar Zemikosa, Menhorian Blathel a Frynn Konopka, malý hobit, který se po čase zase vrátil za svými přáteli do Liscannoru. „Chlapi“, řekl právě Gerllod. Velká škoda, že jste u toho všeho nebyli. „Za jedno bych vás tam měl rád, abyste mi pomohli se vypořádat s těma třema vejlupekama, ale taky jste si mohli užít docela švandu. „A jak jste to s nima nakonec usmlouvali?“, zeptal se elf Blathel. „V hospodě U Zlatých jelenů nakonec došlo k dohodě. Na naší straně jsem teda musel fest držet Horáce, kterej by je nejradši kuchnul na místě. A ty tři se mi podařilo přesvědčit, že s náma budou jednat fér. Od Jorchena jsem dostal klíč k truhle, ten od Křoupáka. A díky tomu pocestujou jako dobrodruzi, za normální podíly jako každěj jinej“. „Za jeby“. „Jo, za jeby“. „Takže teď jsou ubytovanj tady nahoře a pojedou s náma. „Do Kardamu?“. „Jo, do Kardamu“. „Řekni nám to nějak v celku, ten rozhovor u tebe doma. Co přesně ti řekl ten nověj šéf KOSY? Kdo to vlastně je?“. „Jmenuje se Varžic. Molen Varžic. Po smrti Kwena Kallesteho se podle všeho ve vedení Kanceláře vystřídali v rychlým sledu asi čtyři lidi. Molen Varžic si nás po nástupu do úřadu našel v papírech po Kallestem, asi jsme zapsaný v kanceláři jako neselhávající výzvědná síla“. „A jako hňupi, co se moc neptaj“. „Jo, to asi taky. Tenhle Varžic doufá, že by v tý funkci mohl vydržet a popravdě, pro dobro království by to chtělo trochu stability na takhle důležitým postu. Zemikoso, nečum po Pitkovj a dávej pozor, tohle je důležitý“. „No a jak na tebe ten Varžic působil?“, otázal se Blathel. „Ale jo, má vojenský vystupování, vypadal kompetentně. Líbilo se mi, že mluvil o Kallestem s úctou. S Kallestem jsme měli vždycky dobrý vztahy“. „Fajn, tak dál“. „Říkal, že je to práce aspoň tak pro deset chlapů. Takže půjdete se mnou, doufám“, kývl na Zoltara s Menhorianem. „Ale teda popořadě. „Před třemi lety, když jsme byli v Kardamu, zanechali jsme to tam ve stavu, kdy celý kozlovřský území, včetně toho hustěj osídlenýho pobřežního pásu s městem Krdamem, bylo obsazený skřetama. Skřeti, nebo někdo, kdo je ovládal, dokázali vyvolávat nemrtvé. Pomohli jsme tehdy s

evakuaci lidí a kudůků z města, splnili zadaný úkol. Našli tunel pod horama a místo, kde měli skřeti hlavní sídlo. Ale tím to skončilo, celá oblast je od té doby zapovězená a neví se, co se tam děje. A všichni ti uprchlíci, kterých je v jižním Gwendarronu okolo osmi až devíti tisíc, představují pro Gwendarron velký problém. Therfast a další města je musí živit, jsou zátěží, který se potřebuje Gwendarron zbavit. A navíc Kardamská oblast je součástí koruny, byť okrajovou a někdy nechtěnou, jako jsou ti uprchlíci. Gwendarron si nemůže dovolit, mít část svého území obsazenou nepřáteli, v tomhle případě skřety. KOSA si myslí, že je nejvyšší čas vrátit ty lidi a kudůky do jejich země, dřív, než se v Gwendarronu zabydlí přesprilíš. Zatím jsou většinou v různých stanových táborech, ale teď už tam jsou třetí zimu, tak si umíte představit, jak to tam asi vypadá. Gwendarron je chce vrátit zpátky nějak šetrně, ale rázně. Nejlepší ještě letos. K tomu ale musí být v Kardamský oblasti nejdřív bezpečno. A my k tomu máme udělat prvotní průzkum, teď se začátkem jara“. Gerllod se napil a pokračoval. „Respektive první průzkum už byl zadaný loni na podzim armádě. Třicet mužů pod velením kapitána Norhanda bylo vysazeno na dohled od města, měli za úkol bojový průzkum a provést rychlý návrat. Ale když na ně čekala šalupa, která je měla vyzvednout, nikdo se neukázal, ani když kapitán tý lodi čekal dvojnásobek času, co měl nařazeno“. Blathel zachmuřil svojí jinak sličnou tvář a Gerllod pokračoval. „Mám tady vypsáno v bodech, co by po nás koruna teda chtěla. Za prvé, zajistit nějaký zdroj pitné vody. Ty kopce jsou holý a vody je v nich málo, po deštích to hned steče a jsou dlouhý období sucha. A jediná řeka, která ústí do moře, je podle všeho zakalená nějakým svinstvím. Zjistit, co se s řekou teda děje a případně najít jiný zdroj vody. Za druhé, zjistit, co se přihodilo s výpravou kapitána Norhanda. Za třetí, ověřit jak to vypadá s tím tunel, co jsme minule našli. Jestli ho skřeti objevili a používají, nebo jestli je pořád...“. „Intaktní“, napověděl Menhorian. „Jo. A samozřejmě celkovou situaci, kolik je tam kde skřetů, jak moc náročný by bylo pro Gwendarron to tam vyčistit. Zda tam jsou

nějací lidé, kteří přežili, nějaký podzemní hnutí odporu, žejo. A zda jsou tam nemrtví. Posledně tam byli nějací oživení svatý, pokud si vybavujete“. „A co za to?“, zeptal se Yasper. „Odměna se bude odvíjet od kvality informací, který přineseme. O ceně jsme se s Homandurem tvrdě střetli. Vyjednávání bylo dlouhý, ale neukcali jsme pro nás více než mezi sedmnácti a devětadvacíti tisíci zlatých“. Blathel nesouhlasně, leč beze slova, zavrtěl hlavou. „Ale dál máme vykonat taky jednu věc mimo Kardam. Zjistit, jestli mezi těma uprchlíkama by se nenašel někdo vhodnej, koho by Gwendarron mohl použít jako vůdce těch uprchlíků. V tom smyslu, že by je spojil, nalil jim trochu síly do žil a motivoval by je k návratu domů, protože mezi těma uprchlíkama je taky dost silnejch chlapů a ti by mohli sloužit jako hrot kopí proti skřetům nebo jiný havěti. Tak, aby samotná armáda Gwendarronu nemusela moc krváčet, však víte jak to s Kardamem je. Ale takovej vůdce by zároveň musel být sto pro loajální králi, aby zase někoho nenapadlo v Kardamu vytvářet nějaký ty jejich nálady“. „Víme, jak to s Kardamem je“, kývnul Blathel. „Cena za případný úspěšný zbuntování vojáků vrchovců a jejich úspěšný vyslání do hor, by král ocenil dalšíma šestařiceti tisíci zlatých. A říkám vám, že to bylo jak u hokynáře“. „No to už je o chlup lepší. Navíc se kvůli tomu hobit nemusí trmáčet do cizích krajů“, mlaskl Horác. „No jo, jenže to má svoje okolnosti. Tenhle druhej kšeft už by před náma nabídnutej Hordajovi“. Zemikosa řekl: „Aha, s tím jsme se tam tenkrát málem posekali. Ale to je dobrý chlap, ten by se na to hodil, je to Kardamec, ale věrnej koruně“. „Jo, to jo. Ale Hordaj je v aktivní službě armády Gwendarronu, slouží někde u pěchoty, taky už má nějaký frčky. Takže výraz „nabídlí“, není tak úplně přesnej. On to prostě dostal rozkazem, měl jednoduše v čele svých roduvěrných následovat skupinu kapitána Norhanda. Ale on, místo toho, aby sklápnuv kuřy a vydal se na jih, prásknul do bot. Prostě dezertoval, zmizel. Neví se, kde je. Takže není vyloučený, že na něj někde narazíme. Ten chlap je silnej a chytřej a má asi nějaký úmysly“. „A pak k tomu máme teda ten

vedlejší šolich od toho kudůka Kroupáka“. „Jo. Klíč k tý truhle mám v kapse“. „Inu“, vzal si slovo Menohran Blathel. „Kardam. To znamená se dobře připravit a vybavit“, řekl. „Tak je fakt, že tohle je pro nás dost výhoda. Zhruba víme, do čeho jdeme. Byli jsme tam. Pojďte, sepíšeme si to“. Poklepal špičkou brku opatrně o připravený arch papíru. „Vzít hodně jídla, v místě asi nic nebude“. „No jo, pamatuju, jak nám všem na konci minulý výpravy kručelo v břiše, a vařili jsme si lebedu“. „A připravit se na skřety. Ti tam určitě budou“. „Na skřety se připravit nedá“, pokrčil rameny Zoltar. „Tak aspoň nějaký svitky proti nemrtvej, čím víc tím líp. Napiš jich aspoň deset, to se nekazí“. „Jo, jasně, není problém“. „A zkontrolovat co máme proti nemrtvej za zbraně v družině. A nějaký ty černý prsteny, víš, co myslím“. „Jo, jo“, přikývnul trochu nepřítomně Zoltar, škrábající se na zátylku. „Každopádně to musí věst někdo, kdo družinu pevně bude držet při sobě. A dá tomu ordnung. Víš, co mám na mysli“, Gerllod měl na mysli jednak povinnou výbavu podle vůdcova seznamu a taky manipulaci volby vůdce, aby byli tři nově přichozí odstaveni od rozhodování. „A vzít s sebou nějaký muly. Hory jsou úděsně rozeklaný, cestuje se tam často cestou necestou...“. Chvilí se na sebe mlčky dívali. „Hele, tak ať to neprotahujem“. Blathel beze slova natrhal svůj papír na malé kousky a všichni na ně napsali jména. Volba vůdce začala.

Gerllod Moskyt se Zoltarem Zemikosou šli soumrakem z hospody. Gerllod, jako čerstvě zvolený vůdce výpravy, mlel další a další pokyny, ale Zoltar jakoby jej nevnímal. Jakmile si toho Gerllod všimnul, rovnou se ho zeptal.

„Hele je ti něco?“

Zoltar se ošival a bručel si něco mezi pisky. „Nic, v pohodě“. Zemikosa měl očividně něco na jazyku. „Jen, že... Víš, ty svitky. Ať je napiše radši ten malej, Frynn“.

„Vo co de? To je přece základní alchymie, to jako theurg umíš přece taky levou zadní, nebo se pletu?“. Nastal trapný okamžik ticha. „Počkej... Umíš přece psát?“

„Ale jo, to se ví... No jasně že umím

psát, neblbni, Gerllode!“, vyletěl Zoltar. „Svitky, cha!“, zasmál se nuceně. „To je moje!“

„No já si říkám, že by se na to v alchymistickým učení přišlo. A jinak bys asi neprolez...“, zkoumavě si vysloužilý voják prohlížel Zoltara.

„Jenom...“, šoupl nohou Zemikosa. Gerllod, kdyby nevěděl, že je to naprosto nemožné, váhal by, jestli není Zemikosa náhodou v rozpacích.

„Jenom jsem už nějaký čas nic nepsal. Vlastně...“, prohlížel si zadumaně nehty na své levé ruce, „už celkem dlouho“.

„Tak něco napiš a bude to!“, poradil mu stále udivenější Gerllod.

„No když to není jen tak. V tom je prostě problém“. Zoltar se viditelně potil.

„Hele, co za tím, je“, uhodil na něj už bez obalu Gerllod Moskyt. „Vyklop to!“

Zoltar vzdychnul. „To vážně není jen tak. Něco napsat. Když to prostě. Ahhh!...“, vydal ze sebe mocný sten. „Když mě... Mě to prostě... Mě psaní sere!“, vyrazilo z hloubi alchymistovy duše. Nebylo to jako doznání. Nebylo to ani jako svěřen se příteli. Bylo to po Zemikosovsku. Byl v tom hrdý a na odiv dávaný postoj. Tady mě máte. Veškerý pot byl rázem pryč a Zemikosa byl zas ten šklebící se suverén.

„Sere, no“, dodal. „S Konopkou si o tom promluvim sám, on bude rád“.

Gerllod skopil zrak. Měl tušení, že Frynn Konopka bude svitky psát asi se stejnou ochotou jako Zoltar Zemikosa.

O tři dny později došlo k jednání Gerlloda a ostatních Nurnských v Agerrské pevnosti s panem Homandurem, mladým úředníkem Kanceláře pro ochranu státních aktivit a zástupcem Molena Varžice pro tuto záležitost. Homandur měl řídký knírek, nezvladatelnou nadváhu a předčasně mu slézaly vlasy. Jeho mdlé oči sice nepůsobily nijak oslnivě, ale měl k jednání racionální přístup a byl zcela kompetentní. Nurnské vybavil všemi dalšími informacemi k jejich cestě, včetně listu pro Therfastské úřady, který je měl identifikovat jako skupinu, pracující pro krále. K úkolům, které už dříve Nurnským

nastínil Gerllod, přidal ještě požadavek zjistit stav pevnůstky jménem Racek. Ta měla stát na pobřežní stezce severně od města a být tak důležitým opěrným bodem v případě pozemního postupu do Kardamu. Ale pobřežní stezka byla prostupná jen pro omezený počet lidí, a byla kvůli nesmírně těžkému terénu naprosto nevhodná pro násilné proniknutí. Pevnička měla stát na výběžku pevniny, naproti ostrovu s majákem. Během její evakuace se z posádky, která čítala gwendarronské vojáky, nikoli kardamské městské ozbrojence, nikdo neevakoval a tudíž není známo nic o osudu tohoto místa. Informace uzavřel tím, že Gwendarron je v podstatě jedno, kdo za násilným obsazením Kardamské oblasti stojí, tu kamenitou a vyprahlou zemi chce prostě zpět a chce smýt hanbu, která ulpěla na koruně. Do znovudobyté a znovuosídlené země chce pak Gwendarron dosadit někoho, kdo mu bude loajální. Znovuzískání Kardamu by mělo být realizováno zejména silou samotných vrchovců. Pokud bude nalezen vhodný vůdce, kterému bude možno věřit, nemá Gwendarron problém Kardamce vyzbrojit. Gerllod Homandura upozornil na osobu kapitána Hordaje, kardamského patriota a zároveň loajálního člena gwendarronské armády. Jako takový se jevil jako ideální kandidát na někoho, kdo by mohl národ vrchovců vést. Homandur ale potvrdil, že Hordaj je už tři týdny stíhán jako dezertér a jeho jednotka, nazývaná přímo „Hordajovi chlapi“, byla rozpuštěna. Nicméně Hordajův spis byl podle Homandura až do té nedávné dezerce bezvadný, svědčil o skutečně příkladné vojenské službě. Což vrhalo na jeho dezerci podivné světlo. Nurnským byla dále připomenuta jazyková bariéra, neboť donedávna odloučený národ urchlíků z vrchoviny měl vlastní dialekt a mnozí z nich neznali obecnou řeč. Homandur také doporučil Nurnským využít pro jednání s černovrškými jejich náboženství, spočívající ve víře v zbožštěné patrony národa. Celkově přátelská atmosféra audience byla zakončena srdečným potřesením rukou a závazkem Nurnských, že vyrazí nazítří ráno. „Hele, Zoltare, jaké z toho máš pocit?“, zeptal se Gerllod svérázněho

alchymisty, jehož dozadu ulíznuté, v krátký ohon stažené zbytky vlasů působily na dobrodruha nezvykle. „Tak je divný, že nás nepřijal přímo ten nově vůdce Kosy, ten...“. „Varžic“, napověděl Gerllod Moskyt. „Jo, ten. Ale i tak mám pocit, že Varžic na tom má velké zájem“. „Přesně. Naprosto přesně ten dojem z toho mám. Varžic má asi spoustu starání, aby se udržel v sedle, víš jak to myslím“. „Tři střídání u kormidla od smrti Kallesteho“. „Jo. On se tam už chce stůj co stůj udržet. A k tomu moc potřebuje, aby to s náma klaplo. Žádný selhání kapitána Norhanda a jeho lidí. Žádnej Hordaj, kterej radši hodil svojí bezvadnou reputaci do kanálu, protože mu to nestálo za něco, co by s tou cestou do Kardamu bylo spojený. Varžic na to jde tak, jak by na to šel Kalleste. Žádná admáda. Ale stará dobrá Nurnská družina. A víš co? Co z toho pro nás plyne?“. „Máme šanci se blejsknout“. „No nejenom. Jasně, první věc je, že máme náramnou příležitost ukázat, že zadávat úkoly Nurnský družině je do budoucna první volba. Že nezklamem. Že se vyplatíme. A že máme svojí cenu“. Zoltar pokýval, že rozumí. „Ale ještě druhá věc, možná mnohem důležitější. Když uspějeme a pomůžeme Varžicovi se, obrazně řečeno, v tom sedle udržet, tak nám bude zavázaný i osobně. Tyhle svazky jsou hrozně silný, a kdybychom se fakt předvedli v dobrým světle, pomůžeme tím Nurnský družině ke státním zakázkám na léta dopředu“. „Ty vždycky myslíš moc dopředu, Gerllode. Žij dneškem“. „To tak úplně nejde. Dnešek je jasnej. Ty mi to pomůžeš držet pohromadě, Zoltare. Máme spoustu nováčků a nebude to lehký. Ale je důležitý, abysme to ukočírovali. Hlavně ty nováčky“. „Bude se umírat, při tolika nezkušených lidech v družině“. „To asi bude. Ale víš, jak to chodí. Jsme dobrodruzi. Mnohý z těch málo zkušených, co s náma vyrážej, bude za měsíc po smrti. A další zas...“. „Další z nich nás nahraděj“, uzavřel starou známou pravdu Zoltar Zemikosa.

Dalšího dne se tedy vydali na cestu. Šli pěšky, a to nejen s ohledem k tomu, že tři nováčci koně nevlástnili. Hory v oblasti kolem města Kardamu, tak zvané Kozlí vrchy, byly

pro koně neschůdné, a to s přimhouřením očí s výjimkou hlavní cesty z města na východ. Omezit možnost cestování jen na tuto cestu bylo nemyslitelné, a tak se Gerllod rozhodl učinit družinu v maximální míře schopnou nenápadných a náročných přesunů. Kromě tří nováčků, kteří byli přijati do družiny, tedy zanedbaného Jorchena Kierkeho, v klobouku a vysokých černých botách a černých kalhotách, v bílé, seprané košili a s pinglem přes jedno rameno, mladíka Kropa, s drzým úsměškem na líci a psem, oba zmínění se psy čenichajícími všude okolo, trpaslíkem Throranem Ardem, hranatým a mlčenlivým mužem v nepadnoucí kroužkové zbroji, to byli už zavedení dobrodruzi: Gerllod Moskyt, válečník a bývalý voják, Zoltar Zemikosa, excesy známý svůdník a násilník, občas se zabývající alchymii, se svým napůl ochočeným ptákem Krtenem, vážený mág Menhorian Blathel, jehož slovo elfa mělo v družině váhu, hobit Horác Lipový, mistr střelby a hlubokého spánku, člověk Yasper, Gerllodův švagr a platný člen družiny, a nakonec Frynn Konopka, hobití alchymista, který se k družině vrátil po čtyřech letech, poté, co se mu zastesklo po Nurnské družině a dobrodružném životě. Z těch, kteří se vydali na cestu, znali stezky vrchoviny Gerllod, Zoltar, Blathel, Yasper a Horác.

„Pane Gerllode! Přístav je na dohled“. „Děkujeme kapitáne, perfektní služby královského námořnictva, jako vždycky“. „No, víte, takhle loď oficiálně patří jen k obchodnímu loďstvu“, zarděl se kapitán, jehož jméno bylo, jak to v tajných misích Gwendarronského státu bývá ostatně vždy, Bolen. „S vaší družinou budete za hodinu na souši. Jsem rád, že jste se nakonec rozhodl nebrat s sebou koně. Therfast, město, kam vás posílá váš glejt, je jen hodinu cesty východně. Komonstvo by vám jen překázelo. A na lodi nevidím velká zvířata rád.“. „Však ano. Naše další kroky povedou beztak tam, kde by i ty muly stěžily prošly“, poznamenal vysloužilý voják Gerllod Moskyt a pohledem na jih užířel přes hřebeny vln vzdáleně se vypínající oblé hřebeny Kozlích vrchů. Tam, dalších deset mil jižně podél pobřeží, leželo město Kardam. Ale

přímé vylovení nechtěl riskovat ani on, ani jeho družina. A doporučení pánů Homandura a Molena Varžice znělo naprosto stejně. Plán byl: nejdřív se zorientovat v Therfastu a v okolí, seznámit se se stavem uprchlíků. Vytěžit je. A pak, pokud to bude stále vypadat jako nejrozumnější, pokračovat po úzké a nebezpečné pobřežní stezce k jihu.

Populace Therfastu se od třicátých let neskutečně rozrostla. Původně větší ves mívala náves, pomalu se měnící v městský rynek. Ale vývoj šel v průběhu let překotně dopředu a podobu onoho rynku by dnes, po nějakých pětadvaceti letech, už těžko poznal někdejší therfastský rodák Rhandir, první učitel v Liscannorské jednotřídce. Jednotlivé domy byly dílem zbořeny a nahrazeny bloky domů nových, dílem byly začleněny do ulic nově se rozvíjejícího města. Populace obce stoupla během pár desítek let až na takřka půl třetího tisíce duší, vesměs lidí a hobitů. Therfast překotně, leč spokojeně vzkvátal až do osudných událostí roku 1069, kdy s nástupem podzimu zaplavil město i jeho okolí příval zubožených a hladových uprchlíků z blízkých hor. Tehdy se počet obyvatel Therfastu a okolí skokem prakticky zčtyřnásobil. Místní reagovali přirozeně, snažili se zbědovaným utečencům sice pomoci, ale také je přimět k tomu, aby Therfastskou oblast opustili, aby si našli svoje místo jinde. Nechtěli je ani za sousedy, ani je nemožli živit. Vrchovci byli pro místní tolik jiní, přestože po dlouhé dekady bydleli takřka na dohled od sebe. Krátce po příchodu utečenců ovšem byli na místo vysláni i gwendarronští vojáci. Nejdřív bojové jednotky, ale poté, co bylo seznáno, že skřetí nebezpečí se omezuje na oblast vrchoviny a města Kardamu, a že Therfastu nehrozí bezprostřední nebezpečí, nastoupily pořádkové oddíly. A ty vrchovcům v odchodu pryč začaly bránit. Jak se ukázalo, neměl Gwendarron zájem asimilovat etnikum, které se tolik lišilo, takže pomocí různých obstrukcí byli drženi zde. Horalé byli divocí, černovouši, v naprosté většině bez jakéhokoli vzdělání. Jejich využitelnost pro blaho koruny kdekoli jinde než v jejich rodných horách bylo

mulové, a to zejména kvůli jejich odlišnému jazyku. Takže byly budovány tábory, z nichž největší byl sotva míli od jižního okraje therfastské zástavby. V nich se žilo dílem v provizorních boudách z prken, dílem v přístřešcích z tlustého, armádně šedivého lněného plátna. Nedostatek hygieny, organizace a především naděje byl po dvou zimách pro uprchlíky zničující. V táboře to vřelo jako v kotli.

„Netřeba dodávat,“ poučil ostatní Gerllod, „že takovéhle soužití s lidma z Therfastu přivedlo i samotné město na pokraj rebelie“. Kriminální živly těžší z toho, že je tu ukrutná poptávka po všem. Že jsou ceny jen dvojnásobný oproti Nurnu je vlastně ještě docela dobrý. Když se nějaký černovrší fousáč prochází po Therfastu, místní se na něj koukají skrz prsty. Jenže v táboře je vrchovců aspoň třikrát tolik co místních a do města maj chodit dovoleno. Ty chudáci utečenci jsou nezaměstnaný, úřady jim dávají jen nezbytný živobytí. Znáte to, lístečky a přiděly. Cokoli jinýho je tu k máni za mraky peněz. Místní therfastský fojt si sice prohlídnul náš glejt od Varžice, ale nadšený z nás nebyl. Nepřinášíme mu řešení jeho problémů“. „A že jich má nad hlavu“, poznamenal na okraj Menhorian Blathel. „Ale naopak mu z nás plynou zase další vrásky. Chceme po něm spolupráci a pomoc. Řekli jsme mu, že budeme potřebovat, aby nám zkusil vytipovat někoho z černovršíckých, kdo by mohl být jejich vůdce.“ „To ho vyloženě nakrkl“, zasmál se Zoltar Zemikosa. „Řekl, že doted“ měl pokyny každému, kdo by vrchovce buntoval pod svoje velení, dupnout řádně na prsty. Protože takovej by jen rozdmýchával rebelii proti Gwendarronu a pořádkům, který tu teď panujou“. Blathel s povzdechem řekl: „On tu ale vlastně žádný pořádek napanuje, ať se fojt snaží sebevíc“. „A najednou přijde me, máváme mu tady pečeti kosy a řekneme mu, že nám má přihrát toho, koho nechal včera zavřít“. „Počkej, to je jako řečnickej obrat, Gerllode, nebo...?“ „Ne, to je fakt, včera nechal zavřít nějakýho Kočmu. V táboře pořádá nepovolený shromáždění a pořvával tam, že je vyvoleným od Patronů...“. „To jsou

Kardamský svatý, význačný postavy jejich historie“, upřesnil Blathel. „Že je vyvolený od patronů, aby je dovedl zpátky do hor“. „No vida, tak toho potřebujeme!“, zaradoval se Horác Lipový. „To teprve uvidíme. Každopádně se ten Kočma zaštituje nějakým proroctvím od jistý Vávy...“. „Počkej, jaký báby?“ zarazil ho Yasper. „Bába tu nepochybně je, je jí asi šedesát, takže prakticky nad hrobem. Ale jmenuje se Váva, nebo jí tak prostě říkají. Je to respektovaná matrona. Má přirozenou autoritu, ostatně její rodina je sama o sobě dost rozvětvená. A tahle Váva prorokovala, že Kardamce sjednotí někdo, kdo získá meč Kazarda Jezdce“. „Jeden z těch patronů“, poznamenal zase Blathel. „Kočma se toho chopil, začal mávat nějakým mečem, o kterým prohlašoval, že to je Kazardova zbraň a že maj jít všichni s ním, že je vyvede z útlatku. Fojt, kterej má v táboře nějaký strážce, se pochopitelně bál, co by takovej mečem vobzbrojený dav nadělal z bordel, když ne přímo v Therfastu, tak ve vsích a na samotách v okolí, a milýho Kočmu zavřel do městský šatlavy“. Gerllod se rozhlédl okolo sebe. Byli na trhu, na náměstí uprostřed Therfastu. Zaznamenal dva hostince, jeden U dvou poslů a druhý U žabího skoku. V duchu si hodil měďákem a vybral žáby. „Ještě než se dojdeme uvelebit do hostince, tak vám ještě řeknu, že nemálo z těch, ke kterejm ten Kočma v táboře mluvil, se fakt nechalo přesvědčit a půjdou za ním třeba do dračí sluje, protože jsou přesvědčený, že on je ten vyvolený“. „Fanatismus má strašlivou sílu“, objasnil všem tiše Blathel.

Hospoda U žabího skoku se ukázala být dobrou volbou. Ne tak ani kvůli osobě pana hostinského, který byl na hobita nerudný až hanba, stejně jako jeho personál, ani kvůli pokojům, které byly sice poměrně nové a drazě vybavené, ale nepřilíš čisté. Hlavní důvod, proč byl Žabí skok lepší nežli Dva poslové, spočíval v tom, že když uprostřed noci dobrodruhy probudil povyk, ryk a záře, která značila požár tržiště za okny, jejich hospoda zůstala netknutá, kdežto na hospodu U dvou poslů přeskočily plameny a notně jí poškodily. Ale i přesto, že jejich pokoje

zůstaly netknuté, druzi se po takové dramatické noci moc nevyspali. Gerllod už před rozbřeskem mluvil v čpícím požářišti uprostřed rynku s therfastským fojtem, který mu smutně sdělil, že požár trhoveckých stánků byl založen zjevně schválně, a to úmyslem vyvolat paniku, po jejímž vypuknutí měl být z městských kobek osvobozen Kočma. Tenhle plán se, k fojtově nelíbené zlosti, zdařil beze zbytku. Moskyt byl vyzván, aby si stav tábora černovršíckých zjistil sám, když je tu beztak od toho vyslaný Nurnem. A tudíž Gerllod všechny nurnské chvatně zburcoval a pořád ještě za tmy vyrazili. Měli v plánu jít tmou na jih k táboru a promluvit si s Kočmou, Vávou, nebo čelit rovnou tisícům neklidných, smrdutých, černovousých vrchovců. Protože by jim ale nerozuměli ani slovo, dal jim ještě fojt s sebou jistého Zaboju, opravdu divoce vyhlížejícího obyvatele vrchoviny, který by uměl asi celkem obstojně mluvit obecnou řečí, kdyby mu zrovna jazyk nezaulovala nějaká kořalka. Ten muž byl z podezření o žhárství zproštěn automaticky tím, že ho v průběhu hasebních prací našli v postranní uličce zlitého, jak zákon káže. Ten do schématu osvobození Kočmy guerillovými oddíly prostě nezapadal. Takže teď šel s Nurnskými a po příchodu do tábora jim rychle pomohl najít stan, ve kterém byli uvedeni k Vávě. Tlustá stará žena měla převislá víčka, zpod nichž si Nurnské dlouho a mlčky měřila. Pak se ale ukázalo, že je to žena mírná a nezatížená předsudky. A navíc, k úlevě Nurnských, ovládala obecnou řeč velice dobře, takže služby vratec stojícího pana Zaboju nebyly v tuhle chvíli potřebné. Váva Nurnským sdělila, že pochází z rodu, kde se sem tam vyskytnou nějaké věštecké schopnosti. A tedy že i jí bylo skutečně vyjeveno, to, co se traduje už po generace, a to že budoucí sjednotitel černovršíckých má být ten, kdo přijde s mečem Kazarda jezdcem a bude krví spřízněn s některým z tradičních starých patronů.

Danou legendu měla zapsanou na papíře a Zaboju jí mohl přečíst. Učinil tak lánaně, čtení psaného textu mu zjevně dělalo problémy.

... A pak až rodiny budou

rozvráceny a stromy vyvráceny z kořenů, až zem, která nás dřív rodila, bude nás sama pohlcovat, až příbytky naše stanou se hnízdištěm hrůz a béd, a utrpení hrozit budou zahubit lid, zjeví se on, ten, který bude krve patronů z nejsvětějších, obrodí se v něm krev dávných dob a ujme se toho, co se již ztraceno zdáti bude a povede všechny v boj, kde nejeden najde smrt. A všichni naleznou spásu. A meč, jeho důkaz toho poselství, zářit bude na cestu jeho věrným a to co zdálo se být pohřbeno, povstane opět, aby k jeho pomoci a slávě dávné přísahy plnilo. A lesk a sláva toho muže, dědice země a otce všeho lidu bude převeliká, takže nikdo pochybnosti mítí nebude. A meč ten, co Kardamu z ruky vyrazili budiž od těch dob strašných a slavných jako symbol krále tam, kde s hory snoubí s mořem a zní racků křik.

Vávě nedávno bylo vyjeveno prostřednictvím věšteckého transu, že čas naplnění tohoto mýtu přichází právě teď. Tvářila se u těchto slov natolik vážně a přesvědčivě, že druzi jen vážně pokývali hlavou. Žádný smích nebo nevíra. Ostatně, od Gerlloda byli poučeni, že tenhle part se jim zatím hodí do krámu. Protože si budou moci vybrat, komu ten zatracený meč vrazí do ruky. Takže přešla řeč na onu zbraň a na to, jak se meč Kazarda Jezdce dostal do ruky panu Kočmovi. A na to navázal dotaz na Kočmu samotného. Tady už ale Váva obrátila a Kočmu nazvala nevybíravými jmény a o tom, že by ten meč byl skutečně tou vzácnou starou relikvií, tedy jak říkali vrchovci, kazardovým atributem, vyjádřila silné pochybnosti. „Nový patron, ten, kterého traduje ta věštba, bude poznatelný nade vsí pochybnost. To se o Kočmovi říct nedá“. Kočma sám se prý od svého útěku před pár hodinami v táboře neukázal, stejně jako nějakých třicet či čtyřicet těch, kteří ho v Therfastu osvobodili a následovali jej. Kde zrovna jsou, není známo. Ale protože budou chtít nalákat k sobě další, domnívala se Váva, že se ukáží nebo něco provedou. Řeč se tedy stočila zpět na onen atribut v podobě meče a na důvod, proč si Váva myslí, že to je podvrh. Váva vytáhla z nějaké knížky založený další list papíru,

zjevně odněkud vytržený. Ten byl sice pro Nurnské napsán neznámým jazykem, ale Váva jim ozřejmila, že jde o stránku ze staré Kardamské kroniky. Tam byla zaznamenána výpověď jediného vojáka, který se vrátil z tažení kardamského vojska proti nenáviděnému nepříteli. To vojsko vedl Kazard Jezdec. Celá armáda až na onoho jediného muže byla zničena. A ten jediný svědek onoho masakru, zraněný a vysílený, vydechnul naposledy poté, co o tom v Kardamu podal svědectví. „Aha, a proti komu to tenkrát bojovali?“, zeptal se mladík Krop, který poslední Kardamskou výpravu nezažil. „Proti komu asi“, uchechl se Zemikosa. „Proti Gwendarronu přece, ne?“ „No, pěkně jsme je vyklepli“, ujelo Gerllodovi a vzápětí se před Vávou a kolemstojícími černovrškými zastyděl. To jejich dědové se tenkrát nevrátili. „No a co v tom svědectví teda je o Kazardu Jezdci?“. „Zejména to, že ta velká a krvavá bitva se konala při tažení na Nurn. Nebylo to nikde v podhůří. Nikde blízko Therfastu Ale hlavně z toho vyplývalo, že Kazard Jezdec byl pohřben v místě oné bitvy, spolu se svým mečem. Takže Kočma by musel někde najít hrob Kazardův, aby mohl mít jeho meč. Hrob není, proto jsem si jistá, že ten meč není tím pravým“. „Aha. Takže na nás bude, přeorat všechna pole v Gwendarronu, abysme našli ten zakopanej meč a kosti toho patrona“. Váva na Jorchena pohlédla velmi nevlídně. „S tímhle vám nepomůžu. Ani nechci. Po tom, co se v noci stalo, bude dnešek pro nás v táboře dnem pravdy. Buď si budeme balit uzlíky, nebo na nás rovnou zaútočí vojsko“.

„Škoda, že by Kardamci nenásledovali nějaké jiné atribut od patronů, než je ten meč“, posteskl si Yasper. „Váva si mohla pro tu svojí věštbu najít něco jiného, co?“. Gerllod přitakal. „Nějakou tu veteš máme v Liscannoru, zlatej klíč vydražil Blathel, nějakou monstranci myslím taky on, špičák a kladivo má myslím Zoltar. A okulus, ten mám dokonce s sebou. Ale meč jsme si posledně z Kardamu žádnej nepřítáhli“. Mezitím se rozednilo a druzi šli z tábora pryč. Zabojska šel s nimi. Zemikosa odněkud přinesl informaci, že někdejší starosta Kardamu,

nějaký Nunvár Pilatuša, útek z města před dvěma lety nepřežil a tudíž že je zbytečné se po tomto užitečném kontaktu shánět. Blathel ostatním nastínil další plány: „Teď tedy půjde hlavně o to, navštívit knihovny a archivy a zjistit, kde se ta slavná bitva mezi Gwendarronem a Kardamskejma odehrála. A tam někde bude pohřben i Kazard a tudíž tam bude i jeho meč. Netřeba nám přeorávat pole v půlce země“. Gerllod jej doplnil: „Ale to až po tom, co se vrátíme z Kardamu. Máme dva dny do odjezdu lodí kapitána Bolena. Po něm bych rád poslal do Nurnu zprávu o našem postupu. Ty dva dny věnujeme průzkumu okolí. Zkusíme najít toho Kočmu, nebo ty, kteří mu pomáhají. Můžou být nebezpeční a bude jich dost. Ověřit si, jakým mečem to mávají. A po Bolenově odjezdu se vydáme pěšky do Kardamu“. „A do Chlebový ulice“, doplnil ho chtivě Jorchen. „Kočmu hlavně chytit, pomukat, zabít“, projevil se Zoltar Zemikosa. „Ještě jsem vám to neřikal, ale já pocházím ze vsi nedaleko odtud, kus severně od Therfastu“, překvapil všechny Krop. „Můj tatík se tu usadil. Ale pak umřel, ve válce s Mallikornem“, posmutněl. Pozornost se obrátila na Zabojsku. Ten se pochlubil, že jeho patronem je Haspor Tvůrce. A on sám, že se dokáže slušně ohánět mečem. Dodal, že nechce žádný honorář, neboť mu stačí, když jej s sebou vezmou do jeho rodné země. A když se přiznal i k tomu, že je s to identifikovat osobu hledaného Kočmy, neměl už Gerllod dalších otázek a Zabojska byl zařazen do šiku Nurnských. „Nejsem si jistý, jak by se k tomuhle plánu stavěl Molen Varžic“, poznamenal ještě vůdce. „Pokud si vybavuju, tak kult patronů byl dřív Gwendarronskými úřady a místodržícím v Kardamu dost potlačován. Když se na to podíváme z Gwendarronského pohledu, tak teď chceme přerodit Kazarda Jezdce z nájezdníka a lupiče, zasluženě poraženého nepřítel Gwendarronu, v národně osvobozenického hrdinu, který inspiruje Kardamce k návratu do vlasti a v boj proti skřetům. V čemž je Gwendarron bude všemožně podporovat, mimo jiné výzbrojí a penězma. Ale Homandur říkal, že jejich víru použít lze, tak tím to beru jako z vrchu

posvěcený“.

Vojsko nechalo uprchlický tábor i přes Váviny obavy na pokoji. Zásahu na tom měla zřejmě i přítomnost Nurnských a jejich komunikace s fojtem a velitelem strážných oddílů. S Vávou ještě dlouze jednal mladík Krop. Poděkl se ve snaze připoutat k Nurnským Vávinu pozornost a dodat svým slovům vážnosti, a prozradil, že Nurnští mají ve svém držení několik artefaktů, posvátných předmětů ze života Patronů. Vávinu pozornost tím opravdu vzbudil, snad více, než si sám přál. Váva nejen že trvala na navrácení všech posvátných předmětů do rukou vrchovského národa, ale dokonce i během narychlo provedeného mystického obřadu donutila Kropa k posvátné přísaze. V ní se Krop zavázal učinit všechno pro to, aby splnil Vávino přání. Obdobnou přísahu během dopoledne následně složili i ostatní z Nurnských, Váva na oplátku slavnostně přísahala pomoci při jejich konání, směřující k umožnění návratu vrchovců do jejich země. Nurnští byli od této chvíle už na celé věci zainteresováni třemi způsoby: službou pro Molena Varžice, zakázkou od kudůka Křoupáka a přísahou, složenou Vávě. Gerllod byl také Vávou upozorněn, že jeho okulus patří Kardamským. A klíč k chodbě pod horami, který ukázal Zemikosa, též. „Přijde den, kdy se o tyto artefakty přihlásí patroni. Dnes si je ještě odnese s sebou. Ale už jste vázáni přísahou“. Gerllod si pomyslel: „To víš že jo. Kdo mi šáhne na okulus, tomu urazím pracku“. Nurnští na Vávu zkusili vytáhnout jména Zmrzlého a Hordaje, která znali z minulé výpravy. Obě znala. Hordaje pohrdavě odmítla coby posluhovače Gwendarronu a jméno Zmrzlého jí jen mlhavě připomínalo nějakého předáka horských pastýřů. Znala jej jen z doslechu. Když jí ale řekli že má Zmrzlý obličej porostlý kosmatými chlupy, zbystřila. Prohlásila, že, ačkoli se to málo ví, podle legendy měl nejstarší z patronů, jistý Demuis Pastýř, postižení, které se projevovalo obdobně. Tedy nadměrné ochlupení, připomínající ovčí srst, a to i v obličejí. Tím se stal Zmrzlý pro Nurnské velmi žádanou osobou. Ovšem podle všeho jej nikdo od

uchvácení Kardamu skřety neviděl, ani o něm neslyšel. Na seznam úkolů, které měli Nurnští provést, se přidal další řádek.

Následně, během dvou dalších dnů, došlo v kraji mezi Therfastem a Kozlími vrchy k dvěma důležitým událostem. První byla zabít Kočmy a zmasakrování zhruba padesátky jeho nohsledů z řad vrchovců tvrdou rukou Nurnské družiny. Zfanatizovaný dav Kočmovců bloumal krajem a jeho dezorientovaní příslušníci doufali, že se k nim přidá větší část obyvatel tábora. To se ale spletli. Negativní vliv věštkyne Váviny na Kočmovu popularitu byl zřejmý. Meč, který byl u mrtvého Kočmy nalezen, byl shledán nezajímavým a obyčejným, ale pro jistotu si jej Nurnští ponechali. Tím byla otázka adepta na funkci nového patrona, pana Kočmy a jeho meče, uzavřena bez dalších vývodů. Zajímavějším byl následný střet Nurnských s velkou skupinou skřetů a skřetích jezdců na vlčích, ke kterému došlo poblíž jednoho statku, nacházejícího se v příslovečném stínu hor. V tomto nečekaném a náhlém boji zahynul šavlí skřetího vlkojezdce mlčenlivý Throran Ard. Byl pohřben v mělkém hrobě na místě střetu. S Throranem přišla družina i o Kropova psa. To, že se skřetí průzkumníci zjevili mimo oblast Kardamu bylo zcela šokující pro Nurnské, ale i pro fojta Therfastu, kterému byla informace neprodleně předána. S ním se Gerllod shodnul, že je skutečně nejvyšší čas otázku skřetů v Kardamu začít řešit. Také byl Nurnským Vávou doporučen jistý Enzin Salich, vrchovec, který byl smýšlení blízkého k postoji Nurnských. Hovořil plynně obecnou řečí a slíbil, že shromáždí důvěryhodné muže, kteří touží vrátit se zpátky do Kardamu a nechovají vůči Gwendarronu přehnanou zášť. Salich jim dále řekl, že Vávino prorocství bere vážně a že bez meče Kazarda jezdců a někoho, kdo bude těžko pochopitelným způsobem aspirovat na nového patrona, bude stmelení celého národa vrchovců obtížné. Gerllod začal Salichovi na oplátku slibovat majetky a funkce na území Kardamu a Kozlích vrchů pro všechny, kteří budou spolupracovat. To bylo zjevně poněkud předčasné, ale jak se

říká, slibem nezarmoutíš. List s popisem dosavadního vývoje výpravy byl ihned sepsán a následně předán v přístavišti kapitánu Bolenovi na jeho šalupě jménem Stará Vráta. Ten slíbil list v pořádku předat v Agerské pevnosti, nejlépe přímo do rukou Molena Varžice. Také jim doporučil v železné zbroji oblečeného hobita jménem Dwany Růžicka. Ten byl na hobita netypicky osvalený a ramenatý. Gerllodem byl rychle ohodnocen jako možná velká posila pro družinu a tak jej bez velkých řečí přijal do řad Nurnských. Růžicka sám se dal naverbovat velmi ochotně, vypadlo to, že už má s členstvím v ozbrojené tlupě nějaké zkušenosti, nebo že má alespoň po předcích krev dobrodruhů. Pak si Nurnští utáhli řemení na výstroji, naložili na záda nafasovaný proviant a otočili se čelem k jihu. Po stezce, vedoucí podél pobřeží, se opatrným krokem vydali vpřed. Postup na Kardam začal za sněhových přeháněk dvacátého sedmého jarnu.

O dva dny později se zkřehlí Nurnští, plahočící se po úbočí pobřežního hřebene Kozlích vrchů a ofukovaní studeným jarním větrem, který nad mořem nabíral sílu a lomcoval s poutníky, dostali na místo, kde se za zátočinou cesty objevila odbočka. Vedla prudce do strmého svahu a na mnoha nejprudších místech byla vylepšená vytesanými schůdky. Stezka, ještě mnohem obtížnější schůdná než ta, po které dosud šli, mířila patrně na skalisko, tyčící se vysoko nad mořskou hladinou v úbočí kopce. Na jeho vrcholku se zdály být při pohledu zespona zbytky nějaké stavby. Bylo to místo s vynikajícím výhledem naproti ostrovu, kde se ve vzdálenosti několika mil nacházely ruiny majáku. Gerllod zarazil družinu a zorganizoval průzkum, kterého se chopil Horác Lipový. Když zjistil, že je čistý vzduch, ostatní se bez obav jali šplhat mezi skalami vzhůru po stezce. Po namáhavém výstupu, při kterém bylo nutno prolézt i kratším, velmi stísněným tunelem v místech, kde divoká skaliska neumožňovala vést stezku jinudy, stanuli druzi na vrcholu skály. Rozhled byl krásný, ale překvapení skýtal zejména pohled od moře. Za skalním ostrohem, na kterém se vršily

rozvaliny, ne vyšší než pouhá podezdívka v okrouhlém průměru asi osmi sáhů, bylo v rozsedlině ve skále poměrně velké jezírko. Z něj trčely vzhůru kameny o téměř osmisáhovém průměru. Tak našli Nurnští zbytky strážní věže Racek. Vypadalo to, jako kdyby celá věž byla nějakou gigantickou silou odtržena ze svého uložení na skalisku a místo toho byla, celkem nepoškozena, vržena o deset sáhů dál a o třicet sáhů níže, do modravého oka jezírka. Na samém vrcholku zbytků věže, trčící jen pár stop nad hladinou, byl vidět stále zavřený dřevěný poklop, sloužící kdysi posádce k výstupu na pozorovatelnu na vrcholu věže. Někteří z Nurnských slanili po skalní stěně, padající od ostrohu do jezírka a zjistili, že voda je ledově studená. „Na tohle by to chtělo lektvar chladných vod“, pravil Frynn Konopka, který věděl, co říká. „Neutralizuje účinky chladu“. „Hele, já mám asi něco lepšího“, řekl Zoltar Zemikosa. „Už ani nevím, kde jsem k tomu přišel, ale je to pravá dračí krev“. A vytasil se s malou lahvičkou s temně rudým obsahem. „Dejte mi to, řekl Gerllod. Půjdu na průzkum“. „Do té potopené věže?“, zeptal se pochybovačně Yasper. „Jasně. Mám to v seznamu úkolů. Zjistit, co se stalo s věží Racek. A to je nepochybně tohle“. „Ale my víme, co se stalo s věží Racek“, namítl Horác Lipový. „Někdo jí vodbouchnul a ona slítila z vršku té skály dolů do toho plesíčka. Netuším sice, co to muselo být za stašlivou a asi i magickou sílu. Když to dokázalo tu věž odtrhnout od skály a skorem neporušenou takhle sestřelit dolů, ale výsledek je jasnej“. „Průzkum nesmí být vodfláknutej“, děl Gerllod a sundával si zbroj a svršky skládal do armádně přijatelné kupičky. „Není nic horšího než nedbalej průzkum. Musíme v hlášení uvádět skutečnosti přesně“. „No ještě že ten blbec jde do té vody sám“, utrousil polohlasem Krop k Yasperovi. Věděl moc dobře, že Yasper to svému Švagrovi nenapráší. „Samotného by mě tam nedostal ani páčidlem“. Blathel mezitím odmotával dobrých patnáct sáhů lana. „Gerllode, na nádech?“, zeptal se. „Na nádech, potvrdil Gerllod a rozdýchával se. V zubech držel hůlku, ze které si vyvolal magické světlo. V

jedné ruce měl zbraň a druhou se držel za lano, které měl i kolem pasu. Pak otevřel poklop na vrcholu věže a se žbluňknutím skočil dovnitř. Nejvyšší parto věže bylo v pohodě. Prázdné. O patro níž už světlo z hůlky ozářilo kavalce, rozmočené zbytky slámků a skříní, do které nebyl s to se dostat, neboť ležela na dveřích. Zkusil to ještě o patro níže, i když v jeho plících už nebyl žádný vzduch. Tak našel zbytky tří úplně rozmacerovaných lidí. Chladná voda jejich těla ale dokázala jakž takže konervovat, i když byli nafouklí a rozmočení k nepoznání. Stihl si ještě všimnout dvou velkých truhle s velkými visacími zámky, pomyslel si že už je pod vodou opravdu ukrutně dlouho a začal polykat andělíčky. Zatahal se proval a z poklopu na vrcholu věže jej vytáhli Blathel s Frynnem napůl v bezvědomí. Přílišné sebevědomí Gerllodovi nikdy nechybělo, ale tentokrát to měl s přispěním strážných duchů jen tak tak. „Jsou tam tři vojáci“, podal hlášení, když se poněkud vzpamatoval. „Počkej, jako živí?“, udivil se Yasper. „Jsou dva a půl roku pod vodou, myslí!“, ušklíbl se Gerllod. „Zastihlo je to asi nepřipravené, ten výbuch. Ale jsou tam i nějaký truhly. Tam by mohlo být nějaký další vysvětlení. Někjaký papíry třeba, rozkazy, hlášení...“. „Pudu tam s sebou“, rozhodl se Zoltar. „Taky se napíju dračí krve, aspoň to vyzkouším a vokoštuju“. A tak se zase motaly sáhy a sáhy provazu. Praskly na to veškeré družinové zásoby lana, jedno pro Gerlloda, jedno pro Zoltara, jedno na navázání truhel. Možnost vzít s sebou dolů nějaký vzduch v měchu a k tomu zátěž navíc zavrhlí. Potřebovali volné ruce. Rozhodli se potápět dolů podél věže a do věže proniknout dveřmi na jejím úpatí. Rovnou k truhlám. Neuplynulo dlouho od chvíle, co se nad nimi zavřela voda, když Zabojsa, stojící nahoře na skalisku, kde dříve stávala věž, zvolal: „Skřeti na dohled!“ „Kde? Kolik?“, zakřičel zespona Blathel, držící jedno z lan. „Pět. Naproti na svahu!“. „A mají praky!“, zařval bystrooký Krop. „Blathel začal škuhat lanem a doufal, že to ti dole pochopí. Otočil se a zjistil, že skřeti skáčou po protějším svahu dolů. Měli výškovou převahu a bylo jich skutečně pět či šest. „Lezou nám sem!“ Tenhle výkřik byl od

Yaspera. „Lezou nahoru z tunelu“. Nurnští byli obklíčeni ze dvou stran. Jak od moře, kudy sami přišli, tak byli ohroženi i střelci ze skal. A dva z nejsilnějších dobrodruhů byli pod vodou. „Zatím tři“, ječel Yasper. Z vody se vynořila Gerllodova hlava. „Co je?“. „Polezte ven, skřeti“, řekl Blathel, ale vzpápětí dostal do hlavy špičatým kamenem a vyřinula se mu krev. „Kurva“, ujelo Gerllodovi, ale už se soukal z vody a snažil se na mokré tělo navléknout zbroj. Skřeti roztáčeli praky a Nurnští byli zasypáváni krupobitím šutráků. Na koruně skaliska bojovali Yasper, Zabojsa a Jorchen. Dole na věži, trčící z vody náhle mezi Nurnskými vybuchla jakási magická střela. Mezi skřety ve svahu byl očividně velmi schopný šaman. Sotva Zoltar vynořil hlavu z vody, dostal takový zásah kamením, až jej to málem srazilo zpátky do vody. Skřeti na kopci ječeli a praky v jejich rukách se točily stále rychleji. Další výbušná střela způsobila popáleniny Blathelovi a Horáci Lipovému. „Krtene, Krtene“, volal na pomoc svého velkého ptáka Zoltar a snažil se z tváře setřít krev, prýšící z čela. Ale Krtene kroužil vysoko nad zemí, s velkými dravci. Na svého pána, zdá se, zapomněl. Na vrcholu skály se do popředí boje dostal šermíř Dwany Růžicka a rozhodujícím způsobem změnil poměr sil na tomhle bojišti. Svoje poněkud improvizovaně ozbrojené protivníky jednoho po druhém napichoval na meč. Blathel konečně identifikoval, který ze skřetů vládne magií a na velkou dálku jej skolil nějakým přesně mířeným bleskem. V tu chvíli Krop dostal tvrdý zásah jedním z posledních vržených kamenů. Poslední dva ze skřetů ve svahu opustili svoje palposty a ztratili se za nevysokým hřebenem. Dobojevano jest. Skřeti v dohledu, počítaje v to i jejich šamana, byli mrtvi. Stejně ovšem další ze členů družiny, mladý Krop. Kropova přísaha Vávě se rozplynula dřív, než mohl vůbec spatřit Kardam. Zjevně v Kardamské oblasti začínalo přituhovat, a to nejen nočním chladem. Skřeti se ukazovali být nesmírně nebezpečným protivníkem, když ve dvou bezvýznamných šarvátkách už zahynuli dva družiníci. Druzi ponechali tělo mladíčka Kropa na vrcholu útesu na pospas dravým ptákům. Každý měl

dost starostí s tím, jak si zalátat rány po skřetích šavlích a pohmožděnině po létajícím kamení. Válečníci, a zejména Gerllod, zkoušeli ošetřovat i zbraně. Gerllod, který měl věci zmáchanější než ostatní, si prohlížel svůj vlhkostí poznamenaný meč. „Rez je převít“, řekl. „Nejhorší vojákův nepřítel. Můžete ostřit čepel, jak chcete, ale když vám zbraň chytne rez, nedovostíte se. Chtělo by to nějaký olejáky“, poznamenal Gerllod. „Nějaké co?“. Menhorian Blathel si myslel, že se přeslechl. „Olejáky. Volejem nasáklý hadry“, potvrdil Gerllod Moskyt. „Nejlepší věc na pucování zbraní. Ocel se tím krásně ošetří a nerezne. Olejem nacucaný pučlove dokonec mistří z cechu bojovníků v Nurnu vykupují. Dva stříbrný za kámen váhy“. Pokýval hlavou na znamení, že to myslí vážně. „Při výcviku je spotřeba olejáků veliká“. „Kosti hadry olejáky“, zabrumlal Jorchen Kierke. „Na tomhle světě mě už nic nepřekvapí“.

V klidu byly vytaženy obě truhly. Bytelné zámky byly nakonec uraženy a obsah truhel se objevil na denním světle. Neobsahovaly nic, co by Gerlloda potěšilo. Žádné svítky, papíry, ostatně ty by asi po takové době ve vodě byly nečitelné. Truhly byly plné podivné, mazlavé a nevábně páchnoucí hlíny.

Večer toho dne bylo na stezce nalezeno další zajímavé místo, malá zátočina, která byla při útěku vrchovců použita jako dočasné shromaždiště. Stezka v tom místě sestupovala až k hladině moře a dosud zde byla patrná ohniště a provizorní přístřešky. Trosky malého člunu vypovídaly o tom, že se tu někdo pokoušel přistát. Leč jako přístaviště a kotviště bylo toto místo použitelné opravdu pouze pro malé čluny a to ještě s rizikem. Zoltar stále pohřešoval ptáka Krtena. Na jeho pískání a volání nepřiletěl, i když v průběhu dne pískal do ochraptění. Nurnští zde přenocovali, ale noc to nebyla valná. Pronikavý chlad a hukot příboje komplikoval nejen bdění hlídkám, ale i ležl do spánku těm, kteří se o něj pokoušeli. Následujícího rána začali opět stoupat vzhůru po skaliskách. Kierke a Frynn si blahověčili, že družina před

vstupem na pobřežní stezku zařítla nafasované, neboť i taková odolná zvířata by si na křivolaké a nebezpečné stezce zpřerážela nohy. Hodinu před soumrakem v byla na cestě objevena mrtvola skřeta, zabitého sečnou zbraní. Nurnští tomu nepřikládali valnou váhu, předpokládali, že šlo o rozmíšku mezi skřety. Ale při obhlídce místa byl Zemikosa napaden dravými ptáky a tak tak že jej dravci nestrhli ze skaliska. Cesta se vinula se podle úbočí, a Jorchen na ní nacházel velké množství poměrně čerstvých stop obutých i bosých skřetů, ale také jedny okované boty větší velikosti, které velmi nedávno šly po stezce tam i zpět. Krten se stále neobjevil a Zoltar už se pomalu začal smířovat s jeho ztrátou. Velký pták sice nebyl nijak trénovaný, ale byl Zemikosovým společníkem a průvodcem a jeho ztráty bylo možno litovat. Noc strávili provizorním nocležením na stezce a v průběhu Jorchenovy hlídky padla mlha, hustá jako zdrclé mléko. Ale v noci se nic mimořádného nestalo a další den k polednímu se před nimi objevila zpola otevřená brána města. Mlha nedovolovala vidět dál než na patnáct sáhů. Zprava bylo slyšet šplouchání moře v přístavu a vzdálený křik racků. Město vítalo Nurnské napůl utrženými okenicemi, zotvíranými dveřmi domů, nepořádkem, rozházeným po liduprázdných ulicích a tíživou opuštěností. „Tady asi nikdo nezůstal“, poznamenal Menhorian Blathel. „Žádný živořící obyvatel ve sklepích, žádný hnutí odporu v kanálech“. „A žádný oddíl kapitána Norhanda“, temně dodal Horác Lipový. Nurnští minuli kamenné koryto řeky, kterým teď do moře z hor proudila čipící žlutá voda, odporná a zjevně nepitelná. Podle Zoltara v ní byla cítit síra a ještě nějaké další příměsí. Nikdo nepochyboval, že znečištění je dílem skřetů a jiných temných sil, každopádně tenhle zdroj vody byl tedy pro Kardam nepoužitelný. Nurnští pokračovali směrem k přístavu a ke kudůči čtvrti, kde chtěli najít dům s domovním znamením v podobě racka. Kudůči čtvrt' byla kdysi ghettem, vyloučenou oblastí, kde byli za přísných podmínek izolováni nemilovaní kudůci. V zlém roce 1069 posloužilo vyčlenění této části města i jako izolace pro nakažené chorobou, která

tehdy kosila obyvatele krátce před tím, než na Kardam dopadla definitivní rána v podobě skřetů a jejich nemrtvého předvoje. Nurnští prošli branou, která druhy kudůči čtvrt' oddělovala od zbytku města, ale k jejich zklamání byly domy rozvalené, místy bylo zatěžko určit průběh samotných ulic. Někde byly trosky domů znatelné do úrovně patra, jinde ale změt' kvádrů a trámů nutila Nurnské přelézat trosky a pátrat v nich. Všim se zde zjevně před dvěma lety prohnal požár. Vprostřed ruin se bylo možno nalézt pozůstatky dva roky tam ležících nebožtíků. Jejich hnilobou potažené kosti byly příšernou kulisou a místo dosud ukrutně páchlo. Nikdo z Nurnských netušil, kde může být Chlebová ulice. Její nalezení bylo nutnou podmínkou k pokřčování v hledání skrz trosky. „Zkusme jít na radnici, třeba tam bude uložený plán města s názvy ulic. Radnice vypadala, že pořád stojí. Třeba tam ledacos zbylo.“, uvážil Blathel. Ten se ještě rozhlédl okolo sebe a poznamenal: „Vrátit se sem dělá dobře mojí hlavě. Rozpomínat se na místa, kde jsem byl. Na to, jaké to tu bylo“. Chápejte, Menhorian Blathel se před třemi lety v Kardamu setkal se smrtí. Jeho život visel na tenkém vlásku a nebyť pomoci ostatních dobrodruhů, zemřel by v horách nad Kardamem. Ale jeho návrat ze zásvětí byl vykoupěn trvalými následky v podobě poškození smyslů. Proto teď měl pocit, že věci zapadají do správných kolejí.

Když se tedy družina vydala se zbraněmi v rukou pochmurnými, do mlhy oděnými troskami kdysi vzkvétajícího města k radnici, ukázalo se, jak moc první dojem opuštěnosti klamal. Z cárů mlh před radnicí se najednou vynořila postava v plášti s kapucí na hlavě. Plášť byl othraný, vyrudlý s mnoha dírami roztrepeným spodním okrajem. Ale byl to vojenský plášť gwendarronské armády, navíc pod pláštěm se klíbal meč. A za tou postavou stála další, jen v košili, s vyhublými pažemi a s armádními kalhotami na šlích. Hlavu ovázanou po nějakém hrozném zranění. Vojáci kapitána Norhanda, příslušníci expedičního oddílu. Hrdinové v opuštěném městě. Nurnským poskočilo srdce, když první z vojáků Nurnským pokynul a druhý na ně

kývnul na znamení, že jsou rádi, že konečně někdo přijel. Setkání se obešlo beze slova. Nurnští v mlze přišli blíž. První z vojáků zabušil na dveře radnice a ty se otevřely. Pokynem byli Nurnští vpuštěni dovnitř, jako v tranzu se octli v přístupové hale. Převržený stůl i židle, na zemi papíry, svícný, vše v naprostém zmatku. Okenice byly otevřené, ale přesto v místě panovat neuvěřitelný puch. Vrata radnice za nimi zapadla, až se znak s ostrví, pověšený nad nimi, zařásl. Nurnští vystoupili po širokém schodišti a tam byli další vojáci, tupě stojící s vpadlými tvářemi a nepřítomnými pohledy. Obklopili Nurnské, před kterými byly dvoukřídlé dveře do hlavní místnosti radnice, kde se dříve konala zasedání a audience. Smrad byl všeobíhající a Gerllod si říkal, že v takovém puchu snad nikdo živý nemůže vydržet. Dveře do sálu jim otevřeli černovousý člověk a hobit, oba třesoucí se, a zjevně vyděšení k smrti. Nurnští vstoupili a rozhlédli se. Někteřím z nich vstanula vzpomínka na tenhle sál. Na zdi byla vypelichaná tapiserie s obrazem města Kardamu, jak by vypadal z pohledu připlouvajícího námořníka. Na zemi dlaždice, které byly před třemi lety pro Nurnské řešením k nalezení vstupu do únikové chodby z města. Dál dlouhý jednací stůl, nyní pokrytý nepořádkem, vysoká okna, některá z nich vybitá, a na konci stolu jakýsi trůn, velké křeslo, na němž sedával starosta města. Tam teď na hromadě podestlaných kůží seděla postava. Shrbený starý skřet. Jeho oči byly potažené mázdrou, snad plísni, každopádně zjevně nevidoucí. Přesto však vypadal, že má nad situací okolo sebe jakousi kontrolu. „Vy jste Norhandovi muži, že?“, zeptal se ještě zmateně Gerllod, ale už si byl vědom, že tu něco nehraje. Ten skřet, ten smrad... Takhle přece smrděli nemrtví! V tu chvíli, v tom momentu, kdy si Nurnští uvědomili, kam to vlezli a co se stalo, se na ně všichni okolo vrhli. Řež byla strašlivá. Než stihli všichni vůbec tasit a začít se krýt, utrhł jeden z gwendarronských vojáků nadlidskou silou Zabojcovi hlavu, která, následovaná proudem tryskající krve, se zaduněním dopadla na kamennou dlaždici. V gwendarronských uniformách byli festi, zombie a bohové vědí

jací další nemrtví. Ti očividně podléhali skřetovi na trůnu, který začal krákat na všechny strany nějaké povely. Nurnští se pokusili semknout v chumel, probojovat se ze sálu. To se jim podařilo. Jenže nemrtví na ně zle dotírali, na širokém schodišti se družině hůře krylo vůči přesile. Zoltar Zemikosa při sestupu po schodišti s překvapením seznal, že v jejich středu se zoufale krčí onen černobradý vrchovec a také hobit, kteří jim před tím ustrašeně otevírali dveře sálu. V přízemí se Nurnští uchýlili do uzavřené místnosti, jejíž dveře skýtaly pocit bezpečí tím, že boj probíhal jen jednoho muže proti jednomu nemrtvému. Ale zavřít se zde nebylo řešením. A tak se chumel Nurnských probjoval dál a Vesta v zoufalém pokusu setřást zbylé nemrtvé odhodil připravenou nálož, sestávající ze čtyř bomb, zapálenou tak nešťastně, že explodovala prakticky okamžitě. Rána byla strašlivá. Ožehla několik z Nurnských a způsobila vážné popáleniny Menhorianovi, Frynnovi Konopkovi a Zoltaru Zemikosovi. Gerllod Moskyt dostal šrapnelem do ramene a helma mu zachránila život. Několik nemrtvých bylo rozmetáno. Celá jedna strana radnice spadla a obnažila svoje útroby. Nejbytelnější dům Kardamu, který byl zároveň unikátním příkladem souznění trpaslické a raně lidské západozemské architektury byl nenapravitelně poničen. Nurnští se jen pomalu shledávali v mlze a oblacích prachu v troskami posetých uličkách Kardamu. Tráslí se v obavách, z kterého směru přijde další útok, ale ten nenastal. Uklidnili se a spočítali se. Ukázalo se, že ztráty byly veliké. Kromě vrchovce Zabojoyce, který padl hned v první fázi boje, a Horáce Lipového, kterého rozerval nemrtvý při sestupu po schodišti, padl v posledních fázích řeže i Yasper, Gerllodův švagr. „Co ten skřet, dostali jsme ho?“, tázal se Gerllod. „Myslím, že ne“, hlesnul Blathel. „Ruiny zkusíme prohledat. Jestli přežil ten výbuch, tak se ale asi teleportoval pryč“. „A co tihle dva?“, kývnul směrem k vrchovcovi s hobitem Zemikosa. „Jak se jmenuješ“, ostře na hobita vyjel Jorchen Kierke. „Li-Li-Lipi“, vykukl hobit, vyděšený z Kierkeho ne o moc méně než předtím ze skřeta a nemrtvých vojáků. „Neděš ho, chudáka malýho“, mírnil Jorchena

Blathel. Potřebujeme každou ruku“. „S tím se budem zabývat následně“, rozhodnul Gerllod. „Teď musíme dodělat tu radnici“. Následná riskantní prohlídka pádem hrozcících ruin radnice ukázala rozmetaná těla Yaspera, Horáce i Zabojoyce, ale i skřetfho šamana. Po něm zůstaly mnohé cenné předměty s kouzelnou mocí, které si druzi rozdělili. Byl mezi nimi i prazvláštní osmiboký kámen s dolíkem uprostřed. Ten našli v šamanově ložnici, pokoji, který jim ukázal černobradý vrchovec. Vrchovec naštestí mluvil plynne obecnou řečí. Na první pohled byl z dvojice zachráněných v horším stavu, vyhublý na kost. „Do té cimry jsme měli zakázáno chodit“, poznamenal, zatímco Nurnští rabovali skřetí majetek a rozdělávali kořist na haraburdí a na potenciálně užitečné artefakty. Menhorian se vrchovce začal vpytávat a ukázalo se, že to je sám bývalý starosta Nunvár Pilatuša, muž, o kterém jim Váva v therfastském táboře řekla, že evakuaci nepřežil. Vyšlo najevo, že jej skřeti chytili poté, co zajišťoval útěk obyvatel a sám chtěl uprchnout až mezi posledními. Každopádně on sám byl po svém zajetí skřety ušetřen na hrdle a skřetí šaman si z něj udělal osobního služebníka. Protože slepý skřet preferoval nemrtvé strážce, které si sám ožívoval, přišel mu vhod někdo, kdo měl empatii živého tvora, a kdo v neposlední řadě uměl vařit. Slepý skřetí šaman byl podle Pilatuši velmi nesnášenlivý a svárlivý a s jinými skřety příliš nevycházel, i když s nimi musel čas od času spolupracovat. Do města totiž přicházely různé jiné skřetí tlupy, a i když byl slepý šaman všemi skřety uznáván jako svrchovaný pán Kardamského města, skřetích tlup a dalších vůdců bylo v okolí mnohem více. Jedna z nich jim před půl rokem přinesla, očividně výměnou za nějaké služby, živého hobita. „Bál jsem se, že mě šaman po příchodu Lipiho zabije. Už jsem byl po těch letech služby na pokraji sil, navíc, Lipi je hobit a vařit umí asi fakt mnohem líp“. „To se ví, vařit umím“, potvrdil už mnohem klidnější hobit. „Skřetí mě unesli z Domoviny, mého rodného kraje. Pak mě přenesli přes celé Kozlí vrchy až sem. Byla to strastiplná cesta“. I Lipi, stejně jako vrchovec, byl v zuboženém stavu.

Byť byl ve skřetím zajetí nepoměrně kratší dobu než starosta Pilatuša, i na něm bylo znát strádání ve skřetím područí. „Naštěstí nás nechal naživu oba dva. A když přišli další skřeti, nedovolil jim na nás sáhnout“. „I když bylo jasné, že by se na nás vrhli rádi“, zahučel Pilatuša mnohovýznamně. „Nechával si říkat Ar Ghul. Měl radost, když tu přistáli gwendarronští vojáci. Měl z nich přisun čerstvých těl k oživení...“. Zavládlo ticho, kdy se Nurnští, šokovaní ztrátou tří druhů, rozhlíželi po z mlhy vystupujících rozvalinách města. „Vrátit se sem nedělá dobře mojí hlavě“, řekl Blathel. „Rozpomínat se na místa, kde jsem byl. A na to, jaké to tu bylo“. To připomnělo Gerllodovi, proč vlastně šli na radnici. „Vzpomněl byste si“, oslovil slušně bývalého starostu. „Vybavil byste si, kde byla v kudřici čtvrti Chlebová ulice?“. Starosta nejprve váhavě, ale posléze celkem přesvědčivě přitakal. A tak šli. V ruinách jim starosta ukázal místo, kde se daly určit domy, které ulici tvořily. Zhruba polovina jich byla zcela rozvalených. Odstraňovat v takových případech kamenné kvádry bylo nad možností dobrodruhů, proto se zatím soustředili na domy ještě jakž takž stojící. U nich se dokonce ve čtyřech případech dala určit domovní znamení, vesměs umístěná nad vstupními dveřmi. Ale čáp, ledňáček, zkřížené šipy ani preclík nebyli tím, co by Nurnští hledali. Tyhle domy tedy také ponechali stranou a jali se prohrabávat trosky dalších domů. Soumrak je zastihl s rukama odřenýma a s propocenými kazajkami. Chlad od moře je přiměl přespát v zádveřích jednoho z méně poničených domů. Hlídky celou noc napjatě očekávali nějaké zvuky, značící útok skřetů či nemrtvých, ale nic se nestalo a od svítání už znovu odklízeli trosky a hledali jakékoli pojitko ke Křoupákově truhle. Ale ani druhý den neměli štěstí. Třetího dne, už v mírném zoufalství, prolézal Lipi ruiny domu s domovním znamením ledňáčka, když tu náhle objevil zasypaný vstup do sklepení. Ostatní mu jej pomohli zprůchodnit a všichni se vydali dolů. Tam, spolu s nějakým harampádím, našli i starou skříň, jejíž zadní část byla falešná a skrz níž bylo možno pokračovat k malým železným dvířkům. Tam Gerllod Moskyt důležitě vyndal

ze záhadří klíč, který na začátku výpravy vymámil z Jorchena Kierkeho. „Tak to vypadá, že jsme to našli“, konstatoval a klíč se pokusil vsunout do dírky. Vsunout šel, otočit už ne. „Co to, to to...“, zahučel, když jej Jorchen odstrčil a s poznámkou „uhni“, vyvolil z kapsy klíč pravý, ten, který byl skutečně od Křoupáka a který před Gerllodem utajil. Zámek cvakl a Gerllod chtěl nechtě spolkl tu pohanu a společně s Jorchem vytáhli z úkrytu truhlici. Byla skutečně těžká. Zámek na ní vypadal složitě a Lipi poznamenal, že na takovéhle truhle by čekal nějaké pasti. Tím si vysloužil uznání ostatních a Gerllod mu přiznal statut družníka. Tím byla tedy akce na záchranu Křoupákovy truhly považována za splněnou a jediné, co se muselo vyřešit, byl její transport. Protože bylo nutné vyrazit na splnění dalších úkolů od Molena Varžice do hor, bylo třeba truhlu nést, a to pokud možno pohodlně, tedy ne ve dvou lidech. Řešení se ochotně ujal Jorchen Kierke, pro kterého truhla byla osobní záležitostí, zejména teď, kdy z trojice pobudů zůstal naživu sám jediný. Na výpravu vyrazil jen s malou tornou, což byla splhlá taška přes rameno, která jej nijak netížila. Zrobil si tedy z latí a popruhů jakýsi rám, který sám nazýval krosnou, na rám přivázal truhlici a celé si to naložil na záda. V rámci možností to nebylo až tak nepohodlné a i v náročném terénu se tak dalo cestovat. Zatímco si krosnu co nejlépe upevňoval na záda, mulmlal, že bude muset panu Křoupákově vysvětlit, jaký je rozdíl mezi ledňáčkem a rackem. Teda kromě toho, že oba žijí u vody.

Družina ještě téhož dne vyšla z Kardamu branou, ústící do hor. Bývalý starosta šel s nimi. Město za sebou zanechali tiché a bez života, ponořené do mlh a pachu sirnaté řeky. Menhorian si vybavil, že kdysi severovýchodně od města byl v mapě, kterou tehdy měli, zakreslen jakýsi důl na síru, snad s hlubinným dobýváním. Mohlo to mít se znečištěním řeky spojitost. Jak stoupali po cestě, připomněli si Blathel se Zemikosou živou diskusí význačné křížení cest. Cesta, sestupující z hor, křížovala ve skalním zářezu cestu, vedoucí z pohřebiště ve skalním kotli

do místa, které mělo pro vrchovce posvátný význam. „Je tam esenium“, opakoval nechápajícimu Frynnu Konopkovi Blathel. „A co to jako má být?“ divil se trpaslík. „Vartoviště“, vysvětloval Menhorian. „Furt nevím, dál“, Konopka prostě neměl za sebou výpravu v šedesátém devátém. „Přece posvátný místo. Něco jako klášter. Odlehlé místo v horách, spojené s nějakým Patronem. Většinou tam nějaký Patron žil, nebo je tam alespoň pohřbený. Vrchovci se na taková místa chodí modlit, žádají si tam přimluvu Patronů a přinášejí milodary. Tady na tom eseniu navíc roste, pokud si vzpomínám, strom jantern“. „Dobře si vzpomínáš, Menhoriane“, potvrdil Zoltar Zemikosa. „A taky se tam vyráběly střelný zbraně pro armádu. Takže opatrně, chlapi...“. Nurnští tedy na křižovatce zabočili doprava a po míli cesty po úbočí se před nimi otevřela planina, otevřená směrem k moři. Tam, kde na cestě k dvěma budovám vartoviště býval rozlehlý ovocný sad, bylo spáleniště. Nebylo pochyb, že spálený či pokácený byl i jantern. Nurnští se přiblížili k domům s vytlučeními skly, když tu přiletěly černé a zubaté šípy. „Do zbraně!“, zařval Gerllod, všichni vytasili a Zemikosa rovnou švihnul mečem Gerlloda přes přílbici. „Co blbneš, ty kreténe!“, zajechel vůdce a nevěděl, zda se krýt před Zoltarem, či zda uhybat před šípy, které létaly z oken. Zemikosa svěřil zbraň a vypadal, že Gerlloda vidí prvně v životě. Gerllod toho využil a rozeběhl se k domu, ostatní s ním. Boj byl dlouhý a krvavý, skřeti, střílející z oken měli podporu v přiběhnuvší rotě dalších skřetů, ozbrojených šavlemi. Do toho zmatku Zoltar Zemikosa na střídačku mydlil přes pancíř Gerlloda anebo se jen vyšinutě koukal, jak když mu uletěly včely. Frynn Konopka se k němu po chvíli přidal a jevil stejné známky zmatení s chvilkovými záchvaty nepřátelství k spoluobojníkům. Ale postupně se zejména Gerllodovi a hobitovi Dwanymu Růžičkovi podařilo prosekat se řadami nepřátel a když byl nalezen původce všeho toho chaosu, skřeti kouzelník, bylo rychle dobojováno. Zoltar s Frynnem se jen zvolna vraceli ke svému obvyklému vědomí, ale poté, co bylo v přilehlé jeskyni, kterou ze svatostánku

vrchovské víry skřeti změnili na pelech, nalezeno množství skřetic a skřířat, dostal se Zoltar rychle do své obvyklé náтуры i nálady. Zanedlouho už si s krutým úsměvem před jeskyní zapínal svojí lesklou, vyzývavě vyboulenou ochranu přirození. Nurnští pak pečlivě prohledali domy i jeskyni a našli to, co vlastně i očekávali – zamaskovaný vstup do tesaných prostor za jeskyní, kde byli pochováni dva z Patronů vrchovců. Konkrétně se jednalo o Demuise Pastýře, snad nejstaršího z Patronů a také někoho, kdo mohl být druidem a nechával si říkat Věrná Ratolest. Snad působením tohoto Patrona zde byl vysazen Jantern, strom neobyčejně magické síly. Po odkrytí náhrobků ze strhla debata, zda hroby otevřít či nikoliv. Někteří, zejména Zemikosa, to brali jako samozřejmost. Patroni bývali pochováni společně se svými artefakty, předměty neobyčejně mocnými. Okulus, který měl v držení Gerllod, prokázal družině neocenitelné služby už mnohokrát. Na druhou stranu byli varování Vávou, že artefakty patří na svoje místo, tedy Patronům do jejich hrobů. Také Pilatuša hlasitě protestoval proti tomu, aby se hrobky otevíraly. Gerllodovi už začínal lézt na nervy. Ostatně faktem bylo, že některá z míst, kde byli Partoni pochováni, byla znesvěcena, mrtví přeměněni v nemrtvé a tudíž nebylo artefakty komu vracet. Většinou dobrodruhů to bylo vcelku jedno, ale byli přirozeně zvědaví. Takže nakonec převládl názor hroby otevřít. A to bylo dobře, neboť se prvním pohledem na vysušené tělo Demuise Pastýře potvrdilo to, co řekla Váva. Tedy že Demuis trpěl jakousi chorobou, kterou Gerllod nazval sice „Vlíčí tvář“, ale která připomínala spíše tvář ovčí. Okamžitě se těm, kteří byli před třemi lety v Kardamu, vybavila tvář Derflera Malovce, samotáře, žijícího v horách. A známého spíše pod napůl hanlivou přezdívkou Zmrzlej. Tento tělesný rys, snad by se dalo říci i znovorení, bylo tedy zřejmě dědičným. Každopádně Zmrzlého to jasně řadilo k jednomu z dávných Patronů Kardamu. Váva sice říkala, že se o tomto Demuisově postižení mezi prostými vrchovci takřka neví, ale informace byla v jádru pravdivá a dala se v prostředí therfastského tábora snadno rozšířit.

Celý tenhle den vžil Nurnským do žil novou sílu. Fakt, že mají Kroupákovu truhlu, to, že absolvovali první boj se skřety, ve kterém nikdo nezemřel i odškrtnutí další z položek na Gerllodově seznamu, to všechno je hnalo dál. Blathel si vzpomněl, že Zmrzlej měl kdysi na úbočí pobřežního hřebene malý dům, obratně skrytý v kamení. Takováto roztroušená stavení nebyla v Kozlích vrších žádnými výjimkami. Naděje, že zrovna tenhle dům najdou a že zrovna ten nebude skřety vyloupen, byla malá, ale přesto stála za pokus. Ale štěstí stálo při Nurnských i nadále. Ještě před soumrakem byla malý domek objeven. Domek nebyl moc přesným označením. K jeho nalezení bylo zapotřebí opravdu veliké dávky umu i štěstí, neboť malá, leč nesmírně pevná kamenná stavba byla tak umně zasazena do terénu a barvou i tvarem zcela splývala s okolní kamenitou plání, že kdo nevěděl o její existenci, minul jí na deset sáhů. Z cesty, vinoucí se z města Kardamu do sedla, byla vzdálena několik set sáhů. Na cestě přitom Jorchen opakovaně nacházel desítky poměrně čerstvých skřetích stop. Bylo tedy nabíledni, že potkat se zde se skřety je jen otázkou času. Ale poté, co nurnští našli Zmrzlého domek neporušený, stoupla jejich zvědavost a vzrušení na nejvyšší míru. „Tohle vypadá jako dveře“, ukázal na něco, co vypadalo jako kus šutru Zoltar. Mělo to sice barvu kamene, ale po úderu to zvonilo kovově. „Taky to může být okenice“, řekl Blathel. Nemá to klíčovou díрку. „Máme nějakého mistra klíče?“, Řekl Gerllod bez ohledu na Menhorianův postřeh, a rozhlédl se po mužstvu. Lipi Hopkal přihopkal po kamení. Umíš se dostat dovnitř? „Nevím, nemám s sebou nic...“, začal hobit nedůvěřivě obhlížet kamení a poklop. Zmrzlého předpokládaný úkryt byl něčím, co sice částečně jako stavba vypadalo, ale taky to mohlo být jen hromadou trochu pravidelněji nakupeného a jilem spojeného kamení. „Hele chlapi“, houkl na ostatní Kierke. „Kdybyste to tu tak nezahamтали, tak bych vám řek, že jsem našel spoustu stop. Z toho, co zbylo po vašem dupání bych řek, že to jsou to nám známý okovaný podrážky větší velikosti“. „Ty, co jsme našli u pobřežní stezky u mrtvého skřeta?“. „Jo, zrovna ty“. „Hele, tady to

vypadá“, vpadl jim do toho Lipi, zkoumající kovový dekl, „jako by tam byl nějaký mechanismus“. Chvilí štáral prsty ve spáře mezi šutrem a kovem. „Snad to nebude zapasťovaný, nerad bych přišel o...“ Cvak! Ozvalo se pojednou a Lipiho prsty pro tentokrát zůstaly na svém místě. Dekl se otevřel a objevila se tmavá díra. Nurnští jí prohlédli. Nevelké prostory, zaklenuté těžkými kameny skrývaly malý poklad. Byl to sklad. V první řadě tu bylo jídlo. V pytlích, bednách a na regálech nízké místnosti bylo uskladněno nejen jídlo, sestávající se z mouky, suché kukuřice a zavařenin, ale i ze zeleniny a sušeného masa. Zásob potravin nebylo mnoho a bylo vidět, že z nich bylo pravidelně ubíráno. Někdo tu měl používanou zásobárnu a ten někdo byl s největší pravděpodobností Zmrzlej. Větší část skladu ale zabíral proviant jiného charakteru – provazy, houně, oděvy a boty, zbraně střelné i sečné, lucerny, křesadla, měchy na vodu. Našly se i krumpáče a lopaty. „Zmrzlej byl zjevně připravený na zlé časy, jen co je pravda“, pokýval hlavou Gerllod. „Asi bysme neměli brát nic, co vyloženě nepotřebujeme. Ale zkusíme tu na něj počkat, minimálně do rána“. A tak Nurnští přespali v kamenném poli u skryše Derflera Malovce, řečeného Zmrzlej. Ten se ale do rána neukázal a Gerllod si vybavil jistou podrobnost, na kterou včera zapomněli. Totiž že v místě, kde včera družina procházela, na křižovatce cest ve skalním zářezu, opomněli Nurnští zavítat i na severní stranu, kde bývalo městské pohřebiště. Družina sice po vyslovení jeho nápadu brblala, neboť vrátit se tam znamenalo ztratit cenné stovky a stovky metrů převýšení, což i s použitím jediné kloudné cesty představovalo půlden trmácení v ostrém víchru. Ale i přes větrné počasí svítilo sluníčko a s jarem začínalo mít sílu. Takže Nurnští zformulovali na kus papíru vzkaz, který Jorchen Kierke napsal cestovním psacím náčiním, kterým psal už Kracpatkovo jméno. -Potřebujeme s tebou mluvit. Nurnští-Vzkaz uložili viditelně do Zmrzlého skryše hned za vstup a rozvážným krokem se vrátili dolů, ke skalnímu hřbitovu. Tam, v mnoha a mnoha zazděných kapsách, byla odnepaměti pochovávána těla zemřelých.

Jorchen a Lipi se z opatrnosti vydali na předběžný průzkum a zjistili nemilou věc. Mnohé hroby byly otevřeny a na okrouhlém prostranství, kde se činily smuteční obřady, zevlovalo několik desítek nemrtvých zombií, ghulů a čeho všeho ještě, to bohové snad ani nechtějí vědět. Nemrtví zjevně neměli žádné konkrétní poslání a čekali zde, až si je někdo podřídí a využije k temným záměrům. Nurnští neměli za mák chuti se s touhle pomenší armádou měřit a tak se zase vyškřábali nahoru. K obydlí Zmrzlého dorazili zase na noc. Zmrzlý tam nebyl, ale k jejich překvapení jejich vzkaz zmizel a byl nahrazen jiným: -Budu po soumraku v průsmyku-. Jejich srdce znovu zaplesala. Kontakt byl navázán! Místo srazu bylo Gerllodovi jasné a i když všichni měli nohy opuchlé až hrůza a Dwany Růžička si sěžoval, že jej ukrutně bolí břuch, nebylo jiné volby než se zvednout a jít do průsmyku. „Gerllode“, sykl na válečníka Menhorian Blathel. „Mám takový pocit, že Zmrzlej přesně ví, kde jsme a co děláme. To, že si vzkaz okamžitě přečetl a za sraziště určil průsmyk, svědčí o tom, že ví, co děláme i jaké jsou naše možnosti“. „Asi jo. Ale ty naše možnosti teda využívá do krajnosti“, supěl Moskyt do svahu. „Třeba to je taky záměr. Chce si nás třeba trochu... proklepnout“. Udýchaný Blathel se musel zastavit. I když toho nesl méně než ostatní, jeho slabší tělesná konstrukce dostávala v kardamských horách pořádně zabrat. Dnes, stejně jako před lety. Před půlnocí se z posledních sil vyškřábali do sedla. Tam je čekalo setkání s člověkem, který celá ta dvě a půl léta neodešel z Kardamu. Celé tři zimy se dokázal skrývat před skřety i před jejich čenichajícími psy. Nurnští na něj hleděli s respektem, když k němu došli. Sami byli udýchaní a ze zad se jim řinul pot. Urostlý muž, který na ně čekal, seděl na kameni a v měsíčním světle byly jeho srstí porostlé líce přízračné a strach nahánějící. Ale Gerllod si s ním potřásl rukou a pozdravili se jmenem. I Zoltar Zemikosa a Menhorian Blathel se s ním srdečně pozdravili. Yasper se této chvíle žel bohům nedožil. „Tak jste se vrátili“, pokýval hlavou Zmrzlej uznale. „Co vás přivedlo? Tady už nic k záchraně není“, řekl a Blathelovi připadalo, jako by mu cuklo v oku od lži.

„Kdo mohl, ten odešel a kdo nemohl, tak zemřel“. „Ale ani jedno přece neplatí“, řekl přátelsky Gerllod. „Ty odejít můžeš, v horách se vyznáš a nebojíš se. Za tu dobu už jsi mohl být dávno v Gwendarronu“. „S mojí tvář?“, povzdychl si Zmrzlej. „Těžko by mě někde přijali, Gerllode. Kdepak, moje místo je stranou od lidí. Hory nad Kardamem byly na tohle celý můj život ideální. Kdopak by se staral o předáka pastevců. Ničím jiným jsem přece vlastně nikdy oficiálně nebyl“. „Starosto, řekni si k tomu svoje“, vyzval Blathel Pilatušu. Ten ale neměl valnou vůli se Zmrzlým něco probírat. Ti dva se zjevně znali, ale ze strany Zmrzlého bylo znát pohrdání a ze strany bývalého starosty obavy a nedůvěra. Ale do ní se, jak připadalo Menhorianu Blathelovi, vkrádal i jistý obdiv z toho, že Zmrzlej je zřejmě z krve Patrona z nejuctívanějších. Z těch dvou bylo Blathelovi jasné, na koho si vsadit coby budoucího spasitele vrhovýchů a i Gerllod to začínal vnímat. „Viděli jsme tvoji skrýš. Nezlíbíš se doufám, že jsme se dostali dovnitř“, řekl Blathel. „Nezlíbím. Ale naléhavě vás žádám, už tam nechoďte. Nikdy. Z toho, co tam mám, se s vámi rád rozdělím o cokoli, ale musíte mi slíbit, že tam už nepřijдете“. Gerllod se podívil. „Pochopte, vaše skupina je strašně nápadná. Děláte velké množství stop. Skřeti nejsou ostražití, v horách k tomu teď neměli důvod. Ale nejsou hloupí a slepí. Kdybyste se u mě skrýše ometali, zakrátko by na ni přišli. Zvlášť teď“. „Proč zvlášť teď?“, zeptal se Blathel. „To, co se stalo ve městě Kardamu, není samozřejmě skřetům utajené. Smrt slepého šamana se už asi po horách roznesla, vbrzku o tom budou vědět všechny hlavní skřetí tábory ve východních údolích. Budou chtít do města dosadit někoho nového. Skřeta, který dostane město Kardam jako svoje území. Určitě o tenhle post budou mezi sebou bojovat, ale to je vedlejší. Prostě zanedlouho od východu přitáhnou voje. Protože byl slepý šaman a celá jeho nemrtvá skupina přemožena násilím, pošlou raději silné oddíly. Nebál bych se říct armádu“. „Další nemrtví jsou na pohřebišti“. „Vím o nich, čekají. Ten slepý šaman nebyl jediný, kdo u nich umí ovládat nemrtvé“. „Sháníme přístup k čerstvé vodě.

Voda ve městě je nepitelná. Ano. Zdroj čerstvé vody na západním úbočí mám. Můžu vám jej zpřístupnit“, řekl Zmrzlej a Blathelovi se zdálo, jako by při tom trochu zaváhal. Ten muž určitě nad něčím uvažoval. Pak bylo vidět, že se rozhodl. „Zdroj vody vám ukážu. Ale musíte mi něco slíbit“. „No, co by to jako mělo být?“, otázal se Gerllod. „Někoho bezpečně doprovodíte z hor. Někoho mě blízkého. Nejlépe po pobřežní stezce do Gwendarronu. „Aha“, děl Gerllod. „Tak jo. Proč ne. Asi tak za tejdén nebo za dva bysme to tady, až si vodfajfkujou všechny body z mého seznamu, chtěli zabalit a odejít. Tak můžeme toho člověka nebo ty lidi vzít s sebou. A proč se toho doprovodu neujmeš sám?“. „Zmrzlej byl v tu ránu nějaký nejistý a Blathel netušil proč. „Asi jsem mohl“, řekl Zmrzlej tiše. „Asi jsem měl, ale zvažoval jsem rizika a nebyl si jistý, jestli bych na to sám stačil. No každopádně prováhal jsem čas. Prostě teď už bych na to sám určitě nestačil. Víc vám řeknu později“. Jorchen Kierke měl po namáhavém výstupu odkrvený mozek a točila se mu hlava. Z náznaků a útržků, které z debaty se Zmrzlým zaslechl, došel k nezvratnému přesvědčení, že Zmrzlej žije s nějakou skřeticí. A tu že mají někam dovést. Od téhle chvíle mu to nikdo nemohl vymluvit. Měsíc zašel a noc kolem potemněla. Nurnští polehávali okolo a poslouchali, Gerllod občas přihodil nějakou větu u uprchlících v Therfastu i o tom, že koruna by ráda Kardamu pomohla. Zmrzlej vyprávěl o skřetech a jejich způsobech cestování, o tom, že na cestách používají šedočerně žíhané psy a že s sebou mají občas obry, ozbrojené kyji. Řekl jim také, že se v horách mohou setkat s podivným psem, zřejmě zdivočelým velkým pasteveckým psem šedé barvy, který nemá se skřety nic společného. Naopak, pes se mu jeví jako nadobycěj inteligentní a pokud má to zvíře příležitost, osamocené skřety samo napadá. Zmrzlý mlhavě naznačil, že věří, jakoby v tom psovi bylo něco víc, než se na první pohled zdá. Hovor už nad ránem vázl a únava způsobovala, že se informace trhaly a mlžily. Poslední, na čem se domluvili, byl způsob předávání zpráv. Papírky se vzkazem budou od teď obě strany nechávat u vypáleného

domu vpravo od druhé zatačky, necelou míli od Zmrzlého skrýše. Se Zmrzlým se rozloučili po takřka celonoční debatě. Pouto, které bylo mezi ním, Gerllodem, Blathelem a Zemikosou, přerůstalo z důvěry v přátelství.

Bylo dopoledne. Před vichrem je chránil pobřežní hřeben hor a sluníčko jim vlévalo sílu do žil. Moc toho nenaspali, zejména ti, kteří po zbytek rána drželi hlídku. Také Dwany Růžička byl bledý jako stěna a co chvíli odbíhal od cesty, kde si s hekáním ulevoval. Jorchen prohlásil, že malý válečník asi musel sníst něco zkaženého a použil něco se svých léčitelských triků. Sestupovali zvolna do sevřené kotliny kozlovřského vnitrozemí. Lipi všem s nadějí vyprávěl o Domovině, ke které se pomalu blížili. O tom, že pochází z rodu, proslaveného výrobou kuší. „Jo, na to si pamatuju, hopkalská kuše, to byl pojem. Myslím, že někdo má takovou zbraň ve výzbroji. A v Domovině bydlel i Dyni Longodon, ne?“, zeptal se ostatních Zemikosa. „Ano“, odpověděl Blathel. „Když jsme tudy před třemi lety procházeli, spokojeně si tam můj přítel Dyni žil jako vysloužilý dobrodruh“. „To mě mrzí, Blatheli, že ti musím říct tu smutnou zprávu“, zachmuřil se Lipi Hopkal. „Dyni Longodon, ten sousedy milovaný hobit, zesnul právě před rokem na horkou nemoc“. „Ach, to je ztráta“, pokýval elf. „Ale co k tomu říct. Málokterému dobrodruhuvi se poštěstí umřít v posteli. Jestli je tedy o co stát. Bohové vědí, jak dopadneme my“. Lipi byl hovorný hobit a toho rána měl zvlášť dobrou náladu. Vyprávěl všem podrobnosti o tom, z čeho všeho se dá vařit, když sloužíte jako kuchař pro skřeta a občas i pro jeho případné hosty. Nurnským už v mošnách povážlivě docházely zásoby. Zbylé maso, co nedokázali sníst z poražených mul, už před časem vyhodili a teď ukusovali z železné zásoby jídla. Ta se tenčila. Proti jídlu slepého skřeta byla železná zásoba, jak Lipi potvrdil, královská strava. Před polednem tvrdil Zoltar Zemikosa, že v kamenném poli vlevo od cesty viděl velkého šedého psa, ale než stačil ostatním ukázat přesné místo, kam se mají dívat, a než Gerllod vytáhl svůj okulus, ztratil jej z dohledu.

Druhé patro Válce

Rozhodl jsem se Válec nepsat s malým písmenem, ale s velkým. Válec je totiž pojem. Pojem úchylnosti. Začínám být přesvědčen, že Válec je živá entita. Byl sice stvořen Donnelym a vzkříšen, ale teď už žije svým vlastním životem. A Donnely, jeho stvořitel, stal se jeho otrokem. Válec je živý!!!

Fenx zeshora zvolal, že se tam nalézá lázeň. A opravdu. Kruhová místnost s chodbami na všechny strany a uprostřed kád'. Obrovská kád' naplněná vodou. Na zdi police s osuškami. Čuju zradu. A na zdi na dřevěném obložení stěn namalovaná kád' bez vody. Donnelyho znamení dementům? Vylijte vodu? Nif s Darghazem prohlédli iluzorní podstatu zdi a pravili, že žádné obložení stěn tady není, že skutečně zdi se nacházejí o kus dál. Po tomto sdělení jsme i my ostatní Donnelyho iluzi prohlédli. Nifa zjištění našvalo natolik, že zbrunátněl a zařitočil na kád' kladivem. Rozkřápl několik planěk a vyhrnula se voda, kterou pozřel otvor se žebříkem a pravděpodobně i žlutý písek v sudu tam dole. Ten už při ústupu nezapálíme. Ukázalo se, že na dně kádě je napsáno RUKA. Myslím si, že při stavbě prvního patra Válce Donnely zešlel dočista.

Jdeme, potácíme se. Odevzdaně. Odevzdaně jako trestanci, odsouzení k smrti. Život ve válci připomíná horečnatý sen. Děsivý sen plný roztodivných zvířat, výkřiků a barevných skvrn. Chodba větví se. My vlevo zahýbáme. Tam místnůstka kruhová, cimříčka pidimuží. Dvě sochy mužské, sochy obnažené z kamene bílého. A chodba vlevo dále táhne se a sochy bývají se. Již čepele Nurnských o kámen zvoní a hlasy poplašné jeden přes druhý varování štekají. A sochy máchají, rány rozdávají strašné drtivé kamenné. Nif na čele se potí, však neustupuje ni o píď. V cimříčce malé ani ustoupit kam není. Darghaz po ráně

drtivé a proudy krve vytrysknuvším vlastním prchá, průvlak nalézá a prchá. A před ním jiní další prchají. Jedna socha mužská, socha oživlá, padá. Padá pod nohy, na podlahu kamennou cimříčky malé. A Grub-trpaslík vybíhá po bok Nifovi-barbaru zatvrzelému. Síly druhu věrně opouštějí. A socha náhle zaplavena výronem světla sivého, výron tryskne ze zřetelnic jejích vně, do hrudí druhů dosud teplých. Fenx přibíhá, kudůk to Šedovský. A přidává se. Socha rozpadá se v prach, pojídlo silně povoluje. Na prachu val svitek snáší se. Grub bdělí hrabe rukou všetečnou pio něm, rozvinuje a čte slovo mocné vševysvětlující. KNIHA. Hysterie vzrůstá.

Pak chodba šikmá a cimra Válce další. Vprostřed hranol kamenný s kohoutí hlavou vytesanou, zobákem vytrčeným v kykyryčím výkřiku rozevřeným... zobákem rozevřeným dutým na tloušťku paže dutinou hlubokou tmavou zirájícím... podlaha dřevěná pod nohama děsivě vrzající... strach vzrůstá. Není mezi našincem druha udatného, jenž by paži vlastní obětoval, ne, není... Tedy dál. Hluběji Válce cimrami děsivými. Cimra velká objevena, cimra alchymii čpící. A přemnoze křivulí, baněk a nádob obsahů pestrobarevných... Ingredience všeliké, od sušin trusů sloních, po křidel netopýřích blány a dózy varlat fretčích... Klenba křížová majestátně ztyčena nade vším... Dílna Donnelyho? Přelud nečistý jakýsi další? Grub-trpaslík o přeludu moudře praví a záhy jej potvrzuje... Tedy lež Válce vizuální odporná další... Pytel s pískem nalezen v cimře skutečný, písek vysypán a svitek nalezen. Svitku poselství ROVNOVÁHA jest... Hysterie šílená, nervy jak luků tětivy napjaté drnkají. Řev druhů burácivý sprostý... Jméno Donnelyho s přívlasky nelichotivými tříšteno ozvěnou a neseno v dál... Postelství pravdivé hlasitě vykřičeno... Vůdce odpočinek nezbytný vyhlašuje...

Dál. Místnost. Chodba vlevo. Chodba šikmo. Vpředu Nif s Darghazem dušou. Dvě sochy oživlé postup tarasí. Grub-trpaslík a Fenx-kudůk odvážně se přidávají.

Boj zuří, socha v prach se mění, druhá posléze taktéž. Grub kácí se, však dosud živý, vědomí oproštěný. Na hrud' svitek se mu snáší, poselství Donnelyho kruté. MANŽELSTVÍ. Odpočinek další nutný, než vůdce vědomí znovu lebeň trpasličí osvítí. Jaké překvapení! Za prachu hromadami a trpaslíkem zemledělým kouhoutí hlava tyčí se, hlava se zobákem rozevřeným dutinu ukrývající. Darghaz, muž skvělý! Lektvary urychlovací od vůdce odebrá a s Nifem rozdělují si je. Barbaři vybíhají. Slyšet drčení kamene, čepelí zvonění. Sochy dylší rozbity vmžiku po patře Válce celém. Svitky další poselství přinášejí. SPOJENECTVÍ, KVĚTINA, SMLOUVA. Slovo POKOJ v místnosti jménem Ložnice pojmenované. Kde v polštáři iluzorním pod nebesy iluzorními lživého lože svitek se skrýval. Čtyři hlavy kohoutí poslední neprobádané. V nich svitky s poselstvími důležitými tušené. A místnost obrovská s dvěma kohoutími do podkroví Válce obudného objevena. V ní oltář důmyslný s vlysy třemi. A ve stěnách výklenků patnáctero, v nich tři krát pět sošek hliněných vycizelovaných s detaily vypiplanými bezpečně usazeno. Z patnácti sošek tři vybtrati je třeba a na oltář do vlysu je umístiti. Potom dvěře s kohoutem do patra nejvyššího otevrou se... Jenže sošek mnoho, slov přehršel a čtyři chybí. Čtyři údy reků udatných nutno obětovati... Jiné cesty není... Ach bohové starosvětští, ach bohové dobrotiví!

Znenáhla nabídl se Přismyslech, zřejmě v jednom ze svých ataků polovědomí... válečné zranění hlavy dokáže věci dobré pomoci... v potměnění myslí ten muž ubohý noří úd svůj do chřtánu kohoutího... všichni prchají, něco hroučí se... ohlušení ozvěnou burácivou popatříme Přismyslecha mátožného... z lůna prachu vzemutého potácí se a úd jeho... třímá smotek... Grub-trpaslík přibíhá a čte slovo nějaké nápožděné, SMRT nebo něco podobného hnusného... Je jisto, že každý kohout z kohoutů tré nzbývajících pergamen s indicíí skrývá, však údu vnoření past obudnout spustí. Průzkum důkladný obnažuje pod prkennou podlahou past kůlů naostřených jedových, dále past výbušnou

oěhnivou, a past plynou otravnou. Grub-trpaslík a Fenx-kudůk se odhodlávají k obětování údův svojich a svojich životův... A za cenu údů jejich ožehnutých, nabodených, otrávených brzy poslední indicie třímáme, ŠTĚSTÍ, SÁZKA, OSLAVA... Patnáct indicíí k soškám patnácti z hlíny nepálené, uměleckým dílům národa nabatelského...

Scházíme se tam v místnosti veliké pod oltářem s vlysy třemi, slova párujeme k soškám, však nedaří se nedaří. Drak vzletající, ruka s prstenem, snop provázek svázaný, koruna královská, král jakýsi neznámý, s mečem válečník bdělý, truhla zavřená, princezna jasná, pohár vinný, holubice vrkající, v sandálu noha plochá, kniha otevřená, bylina čtyřlístá neketoucí, komoň neosedlaný, muž jásající s rukama zdviženými... Dlouho předlouho hlavy lámající, až hlavy rozlámány a záhada nevyřešena... Pokusy klásti náhodně trojice v oltář též ničeho nepřinášejí... Situace zoufalá... až náhle... princ Torgan záhadně napoví a... cvak...

Válce zbylý kus

Donnely, ten chlívák idiotický, vepř obojetný pomejemi pomazaný! Poklop vzhůru přeúzký. Nif první Bouřlivák plazí se, za ním Fenx-kudůk údů zbavený, Grub-trpaslík poté a Darghaz-barbar z půli... A stojíme tam v místnosti obrovské... dvě okna proti sobě topornou stěnu Válce centrálního odhalují, za okny samostřily namířené dovnitř, ke středu... ke středu, kde oltář a páka prapodivná Donnelym zbudovaná jest... Je jisto, že pákou třeba jest šklubnouti a cosi otevřít, ale zároveň samostřily směrem k sobě spustiti a potupně zemřít na oltáři zkrvavělem obětním... Ó Donnely! Ó hovádě nečistý smrdutý! A čtyři sochy v rozích, sochy bělokamenné pohyblivé... kdyby snad samostřál minul, práci krvavou za Donnelyho šíleného dokonají...

Průzkum zoufalý... Dvěře jediné na střechnu vedou ke zdi Válce nabatelského... Ze střechny krajina nedozírná nabatelská k potěše

zoufalého ducha vidna, panoramata přenádherná plochá jak hrudí dívky mladé... A dvěře do Válce centrálního, dvěře s kohoutem, dvěře zamčené zámky čtyřmi bytelnými složitými... Fenx-zloděj pokouší se, leč marně... Mechanismy donnelyovské vypiplané, promyšlené, kruté... To už jistě je, že klíčů čtvero uvnitř soch oživlých vhněteno nachází se a ty bude udolat nutně... a poté zámky odemknout a pákou škubnouti a nezemřítí střelami kalenými... Však u samostřilů nalezeny šípy záložní, tedy možno snad samostřilů využít protži sochám samotným až ke středu, k oltáři vylákány budou... Soukolí zarezlé, práce těžká... Grub-vůdce osádky samostřilů určuje, reky zbylé na smrt do místnosti žene. Fenx-zloděj páku tahá, sochy ožívají a k němu hrnou se, šípy létají a barbari cestu těly hradí... Masakr strašlivý nastává... Chaos přešílený vzrůstá... Donnelyho jméno stává se nadávkou překrutnou... Však brzy cesta k aréně nabatelské hrdinstvím reků ušlechtilých jednou provždy otevřena... Rekové nurnští v arénu vznosnou vstupují... vstupují jako druží po delegaci vlanderské...

Tribuna ve vnější zdi. Na ní lidé. Čumilové. Uvnitř kruh. V něm zasazený další kruh. Ve vnějším kruhu počkáme. Ve vnitřním se pozabíjíme. Přichází kdosi. Říká, že se jmenuje Hošek. Hošek je kudůk. Hošek říká, že nám gratuluje. Že jsme přežili válec. Hošek říká, že teď musíme počkat na ostatní. A potom ještě přežít arénu. Aréna je ten malý kruh s pískem. Hošek říká, že jsme druží. První jsou ti z Vlander. Kdo bude třetí a čtvrtý se ještě noví. Pokud tedy projdou válcem. My se nejdřív utkáme se třetím. Snad to budou Halkovci. Tedy Gorganští. Hošek nám předal šest lektvarů, ať se dáme do cajku. Času prý nemáme mnoho. Potom odešel. Čumilové pořád čumí. Myslím, že támhle dřepí Valerián a ta jeho mladá. Torgan jí nevěnuje pozornost. Soustředí se na pití Hoškových lektvarů. Léčíme především bijce. Rozhodl tak Grub. Je to logické. Po půl hodině vpadl do Válce Halk s družinou. A nakonec ti krollové z Hamilkaru. O někoho ve Válci přišli. Je jich jen sedm. U hrazení na spodním okraji tribuny

se vztyčil muž. Ten kancléř. Čumilové ztichli. Kancléř řekl: „Tak... Je nám potěšením...“. Divné. Po chvíli trapného ticha zvolal, že začíná hlavní fáze. Přišel Hošek a vyzval Vlanderské a Hamilcarské. Vybrali své trojice zástupců a ti vlezli do arény. Hošek vydal signál. Začali se mydlit hlava nehlava. Vítězně vyšli Hamilkarští. Potom první kolo Gorganských a nás, Torganovců. Dohoda o nekrvavém boji byla dodržena. Prozatím. Nif, Darghaz a princ Torgan protivníky vyřídili.

I v dalších kolech vedli jsme si dobře. Uvedená trojice se zdála být neporazitelná. Gorganští nakonec vyčerpali veškeré síly a své šance vzdali. Na opačné straně Hamilkarští krutě zemetli s Vlanderskými, kteří nakonec kapitulovali. Zápas v aréně se posunul do finále. Trojice Nif, Darghaz a Torgan počala umdlévat, taktéž i muži protivníka. Bylo třeba vyměnit prince. Za Gruba. Darghaz vypadal, že je na dně se silami. Grub musel být do dalšího kola nahrazen Chrpou. Už se sahalo na dno pytle. Býlo jasné, že brzy přijdu na řadu já. Uriah Ban v předúspěšném kole padl. Krollí kolohnát na ten úkor propadl bojovému šílenství. Darghaz uprchl, Chrpa ze sebe učinil návnadu a odpoutal pozornost od Nifa. Nif z boku drtivě zaútočil. Kolohnát zemřel, krolliceš se vzdala. Nastalo poslední kolo, do něž byli postaveni Fenx, princ a já. Zoufalství doslova čiré. Ale protivník už neměl, koho postavit. Kromě kouzelníka a dvou krollích mladíků. Obdařil jsem pardy rychlostí a provedl teleportaci. Tak tak. Vypadalo to zle. Potom se ale ten jejich kouzelník chytil za hlavu a zhroutil se. Nevím, kdo to měl na svědomí, ale já to nebyl. Ani Chrpa. Někdo cizí nám musel přát. Nějaký podvodník. Ale koho to zajímá, když to ostatní potom rychle vzdali? Přišel Hošek a pravil, že jsme vyhráli a poblahopřál princ k ruce princezny. Představení skončilo. Diváci se začali trosit domů. Princ Torgan se tím směrem, kde seděl pokroucený král Valerián, ani nepodíval. Nevěnoval své nastávající jediný pohled. Hošek řekl, že máme odjet, poněvadž turnaj skončil a Válec se bude zavírat. Torgan řekl, že nejlepší bude, když se vrátíme na

vyslanectví.

Návrat

Přespali jsme a ráno pruinhc pravil, že pojedeme domů. Na princeznu ani nevzdychl. Když se někdo zeptal, záhadně odvětil, že svatba bude bohové vědět kdy. Na dvorku už byli připraveni koně. Včetně vyčleněného doprovodu pěti uniformovaných mužů. Bylo zřejmé, že princ se snaží Nabatel co nejrychleji opustit. Jako kdyby před svým vítězstvím prchal. Jako kdyby si uvědomil něco zásadního, co není vhodné šířit mezi obyčejný lid. Vzali jsme to jako danost a dál se nevyptávali. Prostě jsme prchali, dnem i nocí, pryč. Pryč přes Košehrad a hranice svobodných měst, pryč přes Gorgan a rurální oblasti severního Gwendarronu. Patnáctého oponovoroku projela zchvácená kumpanie na zpěných koních nurnskou severní branou. A tam princ Torgan pravil: „Tak vám, pánové, děkuju. Byli jste skvělí“. Skvělí!? Co tím, u všech ďasů, myslíte? Potom obrátil koně a odcválal nazdařbohové městem prač. A vůdce Grub pravil, že se jede domů. Dva dny nato poslali z Agerru truhlici s výplatou za podivné služby, které jsme poskytli v ještě podivnějších záležitostech s Válcem. Ale byl jsem víceméně rád. Byklo jasné, že se definitivně zbavím dluhů. Před dražbou mi vůdce odebral koně, toho černého. A vrátil mi tu moji starou hznědou herku. Chápal jsem to od Gruba jako podraz. Hnědák má od této chvíle jméno, aby se na Grubův podraz nezapomnělo. Říkám mu Hnědej Grube. Je to taková kontroverze Grub je nájemný vrah a podrazák. Ale na druhou stranu vůdcování mu jde jako nikomu jinému tady. V příští volbě ho takřka s jistotou budu volit. Volil bych ho i za starostu. I když je to zákeřný vrahoun a podrazák. Zvláštní, co?

Vzhledem k tomu, že Otakáro Vesta odplul na neurčito do Bořimska, nechal jsem proň zprávu v hostinci U klobouku a dlužné peníze uložil doma v truhlici. Když mě na konci léta nečekaně navštívil a já mohl frustrující dluh konečně definitivně vymazat z hlavy, svěřil se mi Otakáro, že je zde v Gwendarronu pouze na skok, aby zařídil

potřebné záležitosti. Pravil, že se bude v Bořimsku ženit a požádal mě, zda bych jej nea tu slávu nedoprovodil a nešel mu na svatbě za svědka. Pochopitelně veškeré náklady pro mne a Sylvanu půjdou na jeho vrub. Přiznám se, že jsem byl zaskočený a vzpomněl jsem si, že kdysi dávno jsem se zapřísahal, že na pevninu za mořem už jaktěživ nevzkročím. V myslí mi pochopitelně vytanul Moroch. Otakáro ale pravil, že Bořimsko rozhodně není Moroch a že se mi tam bude určitě líbit. A dal mi dárek - tucet lahví sirillského vína. Sirill je, jak známo, elfí kraj v tamních končinách. Království labutě. Země vodopádů. Víím to, byl jsem tam. Zeptal jsem se Sylvany, zda by nebyla proti. Nakonec pod tíhou Otakárovy diplomacie ustoupila a souhlasila. Tenhle výlet se protáhne minimálně na čtyři měsíce. Pokud se vrátím, vrátím se až na jaře příštího roku. O školu se bude muset postarat Nilien. Zajdu za ní a vysvětlím jí, jak nesmírně důležité je udržovat si dobré vztahy. Přemyslím o tom, že tohle je další kontroverze. Půjdu svědčit na svatbu muži, který si najímá zabijáky na vraždy jiných lidí. Nechám se od něj hostit. Bez mrknutí oka. Půjčil jsem si od něj peníze. Taky bez mrknutí oka. Jsem tedy toho všeho součástí? Padá tím i na mne tíha skutků, které jsem nespáchal? Jsem přesvědčen, že ano. Mlčení je spolupřijmutí viny. Tedy odpluji se ženou do Bořimska.

V zámoří

Otakáro všechno do puntíku zařídil. Odpluli jsme za jeho doprovodu s mojí ženou Sylvanou z nurnského přístavu o třicátém sečnu roku 1090 a bytelná loď zamířila ke karnolskému Barratu. Během mezipřistání na ostrově Rodoch se naše tříčlenná skupina rozrostla o Otakárova bratra Olivera, jeho příšerně protivnou choť Ofélii, synovce Edudanta a neteř Lilu. Do Železného Hřbetu, hlavního města Bořimska, dorazili jsme povozem z přístavního města Barrat. Otakárova široká rodina v Železném Hřbetu žije a domovem je tu i jeho nastávající. Svatba byla naplánována na třetí zimosmetový den. Se Sylvanou jsme byli vřele přijati a

představení Otakárově rodině. Tedy panu otci, přísnému panu Bořivojovi, dědu Johanovi a babičce Amálii, která se, bohům žel, již nenalézala příliš při smyslech. Ubytování byli jsme v rodovém měšťanském domě a čas strávili ve společenských konverzacích a při přípravách sňatku. Dozvěděl jsem se také několik zajímavostí, kupříkladu že v Železném Hřbetu roste Jantern. Janterny prý mají za svou pravlast nedaleký Sirill, zemi elfů, odkud se ostrůvkovitě rozšířily do světa. Něco málo o tom vím, v Sirillu jsem kdysi dávno nějaký čas pobýval. Někde v Sirillu prý stojí Janternů celý háj.

Měl jsem samozřejmě tu čest poznat pannu nevěstu, Apolonii Pěničkovou, modrookou dívku Otakárova srdce. I když spojení se srdcem tu zřejmě není na místě. Pochopil jsem, že budoucí příbuzenský svazek Otakára a panny Apolonie je dílem nikoli lásky, ale rozumu, a byl naplánován rody Vestů a Pěničků, aby spojili své obchodní zájmy a upevnili své postavení v kraji i za jeho hranicemi. Oba rody jakožto rody měšťanské, zabývající se obchodem, si od spojení slibovaly budoucí zisk. Měl jsem tu čest poznat i Olivii, Otakárovu odměřenou sestru. Nabyt jsem dojmu, že všechny ženy rodu jsou buď odměřené, škodolibé nebo protivné. U babičky lze těžko soudit, ale vycházím-li z předpokladu, že jablko nepadá daleko od stromu, mohla být v dobách nezkaleného rozumu v projevech k okolí stejná. Je to možná dáno tím, že ženy rodu Vestů ve skutečnosti vládnu a ony jsou těmi, kdo bedlivě střeží postavení ve společnosti. Rod Vestů je napojen přímo na místní radnici, a to skrze Oliviiin chotě, jenž je synem starosty. Vestovi tedy mají evidentně velice dlouhé prsty. Zajímavé je, že mužští členové klanu nalézají zálibu v pyšnění se bujnými licousy. Myslím si, že po svatbě si Otakáro nechá také takové narůst, že to bude od něj vyžadováno. Bylo jasně cítit uspokojení nad tím, že si Otakáro s%natkem konečně urovná život a že se usadí. Nabyt jsem dojmu, že svatbou s Apolonií v Nurnské družině dočista skončil.

Honosná svatba se uskutečnila podle

plánu. Otec paní Apolonie Pěničkové, respektive toho dne už Vestové, se nechal slyšet, že jeho zeť konečně zajistí obchod se sirillským vínem do Gwendarronu. S tím vínem, jehož bednu mi před časem přivezl darem. Víno je to věru kvalitní. Inu, elfské. Z pravlasti Janternů.

Na zpáteční cestě, na niž se vydal Otakáro i s Apolonií, nás doprovázel jistý Eldest Istrell a jeho žena Sirael. Starší elfský pár. Dozvěděl jsem se, že pan Istrell je vrchním účetním Pěničkovy podniku s vínem a že má být Otakáru Vestovi k ruce při zavádění nurnského obchodu. Mimochodem - ten pan Istrell je sice elf, ale také pěkný suchoprd, jak se říká po družinicku. Suchoprd každým coulem. Byl jsem rád, když jsme se v nurnském přístavu rozloučili a mohli jsme se Sylvanou konečně odjet domů. Také jsem byl neskonale šťasten, že Sylvana ve výletě do Bořimska našla zalíbení. To se počítá. Až jednou přijdu s tím, že vyrazím s Nurnskými na výpravu. Trochu mě děsí jenom to, že mám nutkavý pocit, že si Sylvana pomezi bohatými měšťany zvykla a začala mít pocit, že jsme honorace. Honorace tedy nejsme a asi ani nebudeme. Ale neměl jsem to srdce jí její bláhové pocity vymlouvat.

Dozvěděli jsme se, že zemřel král Linthold a že byl v zemi vyhlášen třicetidenní smutek, v němž už bylo království hluboce ponořeno. Korunovace následníka trůnu, korunního prince Teydrika, se má prý uskutečnit prvního přednovoroku. Liscannořané v té věci obdrželi pozvání od nurnského starosty Branta Rorejse na Halwistovo náměstí a Nurnští dokonce pozvání prince Torgana, jehož před pár měsíci doprovázeli na nabatelský turnaj do Donnellyho Válce, přímo ke dvoru. Takže brzy bylo jasné, že my, co jsme kdy prošli řadami Nurnské družiny, spolu s manželkami přijmeme pozvání ke dvoru, abychom korunovaci mohli spatřit, tak říkajíc, z první ruky a na živo.

Být přítomen korunovaci gwendarronského krále, to se stává maximálně

jedenkrát za život, a zážitek to byl velkolepý. Všude bylo plno lidu a Sylvana si definitivně usmyslela, že patří mezi horní vrstvy obyvatelstva. Nechtěl jsem jí brát její nadšení, ale byl jsem šťastný, když nás nad ránem definitivně vykázali z paláce a my jsme mohli odjet domů. Teydrik Gwendarronský byl korunován tedy králem! To jsem si přál! Projev, který vedl z balkónu ke shromážděným byl projevem skutečného státníka. Očekávám, že teď Gwendarron bude směřovat k lepším zítřkům. Věřím tomu. Skutečně. Hodně se spekuluje o tom, koho si král Teydrik vybere za svou budoucí choť, respektive s kterým ze sousedů budoucím sňatkem upevní vztahy. Nabízel by se Mallikorn, odkud je původem královna matka, Erenna Gwendarronská. Uvidíme. Dosud není veřejně známo, že by se nový král někomu dvořil. Proto ty spekulace, střílející na všechny strany. Možná se nabízí Gorgan, možná Vlandry. Na takové dohady nejsem sdostatek erudovaný.

V půli ponovoroku 1091 mi Sylvana svěčila šťastnou novinu o svém požeňnaném stavu. Naše společné tajemství jsem jako tajemství neudržel dlouho. Dnes už o tom ví celá vesnice. Což je docela potíže. Tedy ne, že se to ví, ale vzhledem k mé touze. Toužím totiž po tom vydat se zase na nějakou výpravu a vyčistit si hlavu. To by ale mohlo značit, že u narozební svého prvorozeného potomka nebudu přítomen. A tedy že Sylvana bude zákonitě rozhněvaná. No, uvidíme. Zatím se žádná práce na horizontu nerýsuje.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, starosta liscannorský*